THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. III, No. 4 NOVEMBER 15, 1926 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

FATHER'S NAME

Hallowed be Thy Name!—Matt. 6:9.

Abba Father!

Who art in heaven!

Pray, hallow Thine own Name, in our hearts and on our lips, in all the world and in all Thy mighty deeds and wondrous works; that we may know and hallow it, love and adore Thee ever more and worship humbly as Thy loving children....

For though we are but imperfect and even while we pray confess our oft unfaithfulness regarding Thy great and wonderful Name, yet by Thy grace we also are conscious in our deepest heart of a strong yearning after Thee and Thy communion and of a profound longing for the knowledge of Thee and we profess that it is our soul's desire that Thy Name be made great and glorified. And as the hart panteth after brooks of living water, so panteth our soul after Thee, O Father, and it thirsteth after the living God!

Our humble thanks we bring to Thee, for that Thou didst show Thy Name unto us....

For how could we know Thee, but by Thine own revelation? Thou art infinite and dwellest in eternity; and we are children of time and of the dust. Shall the finite search out the Infinite? Shall time embrace Eternity? And, too, our Father, Thou dwellest in the light and Thy name is Holiness and Righteousness; but we are rebellious children of darkness by nature. For we wilfully departed from the light and like brutes we trampled under foot the precious knowledge of Thy Name we first possessed by Thy great goodness. Foolishly we chose the darkness for the light and turned our necks to Thee. Can darkness comprehend the light? Can sin enter into the knowledge of the Holy One? Neither could we ever have attained to the blessed knowledge of Thy glorious Name....

But Thou didst manifest Thy Name to us!

All the works of Thy hands proclaim it, for the heavens declare Thy glory and the firmament sheweth Thy handiwork. Day and night pour forth abundant speech and all things speak to us of Thy adorable Godhead. The fame of Thy Name is spread abroad upon the pages of history, and all the wondrous works which Thou hast performed for Thy people from ages of yore witness of the glory of Thy wondrous Being. Nay more, for Thou didst send unto us the Son of Thy bosom and He revealed and declared Thy Name unto us as never the wonderworks of day or night could declare it.

How wonderful is Thy Name!

For Thou art God and Thou alone. There is none great beside Thee, and among all that is called creature there is none that can at all be compared with Thee. Matchless is Thy goodness, for Thou art perfection in Thyself, a light and there is no darkness in Thee; and within Thyself Thou livest from everlasting to everlasting the life of infinite goodness. The sole fount of goodness Thou art for all Thy creatures and there is no good apart from Thee. Wonderful is Thy beauty and Thy grace, and Thy glory is without end. For Thou art infinite in power and wisdom, in lovingkindness and tender mercy. Thou art the Cause of all, *the* Being among all beings, the Light of lights, the Love of all love that is....

And we know, that we can but stammer Thy Name. Thou only knowest Thy own Name in all the wonder of its infinite beauty.

But we have caught a glimpse of it, a creaturely reflection. We have seen it in Thy works, we have heard it declared by Thy testimony, we have beheld it in Thine only begotten Son, we have felt its great power of marvelous love when we stood 'neath the accursed tree....

Father, the testimony of Thy Name has reached us, has resounded within our inmost hearts; the power of Thy Name has humbled us, the beauty of Thy Name has enraptured our soul....

Transported with delight because of Thy Name we bow at Thy footstool and pray:

Our Father, who art in heaven!

Hallowed be Thy Name!

Abba, Father!

Father, our Father!

Matchless in glory and power and beauty is Thy Name, for Thou art God.

Kept holy Thy Name must be, never to be confused with the name of any creature, never to be lowered to the level of any other name. Ever it must stand apart, alone, unique, the Name of names.

Never should we, or any other creature attribute what belongs to Thy glory and to the power and beauty of Thy Name to another. All glory is only Thine, all power belongs to Thee. All praise and adoration must be given to Thee alone. Before Thee alone all must be prostrate in humble worship. For Thou art God and there is no God beside Thee; of Thee and thru Thee and to Thee are all things. To Thee be all glory, forevermore, Amen!...

Thus it must be in our heart. A sanctuary it is designed to be to the glory and worship of Thy Name and all its issues should harmoniously unite in adoration of Thee. From it never a thought should rise but to reverence Thy Name; in it never a ripple of desire should stir but to thirst after Thee; out of it never a drop of love should flow but to Thee; on its hearth never a spark of zeal should be kindled but for Thy most holy Name. All its life and love, all its thoughts and aspirations should be to the hallowing of Thy Name which alone is worthy to be praised forever....

Thus it should be in our mouth and on our lips and in all the manifestation of our life. Never a word we should utter that is not born from a heart sanctified by the knowledge of Thy Name and does not praise Thy matchless glory. Never our eyes should see with delight, nor our ears hear in approval what is not to Thy glory. Never our feet should carry us with our consent into the company of those, that blaspheme Thy Name, nor should we ever work with our hands but to serve Thee in love. All our life and walk should spring from a heart that is consecrated as a sanctuary to Thy adorable Name....

Thus it should be in all the world! Every being must spell Thy Name, every creature must sing Thy praise, every name must be a reflecting of Thy glory. The heavens and the earth must praise Thee. Every heart that does not love Thee must be changed or destroyed; every mouth that does not praise Thee must be sanctified or stopped; and all the wicked of the earth and those that love iniquity must be cut off, so that the time may come when no discord shall mar anymore the beauty of all creation's song and no corrupt or evil thing shall dishallow Thine altar, established to the glory of Thy name in a new world....

Thus it is proper, for Thou, O Father, art God alone..

And thus it is the deepest desire of our inmost heart, as Thou hast renewed it by Thy wondrous grace and within it hast spread abroad Thy love....

And in that longing of heart, our Father, we approach Thee and pray above all things and before all things, that Thou wilt hallow Thy name, in our hearts, upon our lips, before and thru every creature....

We pray that we may rightly know Thee, so that we may behold Thy beauty and see Thy glory and love Thy appearance. That we may know Thy name with the knowledge of love of a mind enlightened by Thy Spirit.

We pray, that Thou wilt set a watch before our lips and sanctify our mouths, that Thy name they may praise.

We pray, that Thou wilt guide our feet in the way everlasting, that our walk may be to the praise of Thy glory.

We pray that Thou wilt powerfully and evermore gloriously reveal Thy name in all the earth, that Thou wilt stop every evil mouth and cut off all the workers of iniquity....

Father, our Father, who art in heaven.

Hallowed be Thy Name!

Abba, Father!

Father in heaven!

We pray, that Thou wilt hallow Thy Name in our hearts and lives, that we may hallow it by Thy grace!

For we know ourselves, that we are corrupt and ignorant, unless Thou workest within us to will and to do Thy good pleasure. For Thou didst, indeed, create us to know Thee and to adore Thy wondrous Name in loving delight. But we corrupted ourselves and turned to darkness. By nature we do neither love nor glorify Thee, for the carnal mind is enmity against Thee. And oh! how stupid and ignorant, how hateful and hardened our sinful nature is! How blind, how darkened our understanding! How unwilling our perverted heart! The purity of Thy holiness fails to attract us; the severity of Thy justice repels us; the beauty of Thy lovingkindness finds no response within us! Though we should know many things about Thee, yet do we not know Thee in love!...

We will not humble ourselves before Thy greatness....

We refuse to be awed in the presence of Thy righteousness....

We do not prostrate ourselves in the dust, worshipping, at the sight of Thy glory....

We, according to the working of sin and death within us, hate Thy great and adorable Name!

Father, our Father, forgive!

Remember not our insolent pride, the haughty rebellion of our heart and mind, because of which we so frequently dishonored Thy Name, in our inmost heart, with vile lips, thru our sinful and perverted walk. For, now Thy grace is operative in our hearts and we have beheld the beauty and glory of Thy Name, we despise ourselves before Thee....

Blot out our transgressions in Thy boundless grace, we pray!

And hallow Thy Name within us....

Do so, our Father, thru Jesus our Lord!

For we know that Thou didst send Him and that He came into our flesh, in its sinful likeness, to think, He, the Son, in our mind, to will with our will, to live our life and to hallow Thy Name in our nature. We know, that He revealed Thy Name as never it had become mani-

fest before. We know, too, that He assumed the burden of our guilt and sin, and that He sanctified and glorified Thy Name before all the world even unto death. We know, that in His death there is life, that in His stripes there is healing, that for His Name's sake Thou dost forgive. We know, that Thou, Father, didst send Him, in order that thru Him Thou mightest beget many children, that would have Thy Name written in their hearts, a people that would declare Thy glory and speak of Thy marvelous virtues and praises. We know, that He, our Lord, Thy Son, arose in glory, and that Thou hast received Him in heaven to behold Thy beauty in Thy heavenly tabernacle; and that Thou hast filled Him with Thy Spirit, in order that He might make His abode with all those whom Thou hast given Him out of the world...

And we know, our Father, that His Spirit hallows Thy Name in our hearts and that by His power we also hallow it!

We know, for we have experienced His power....

He sanctified Thee in our hearts, when He revealed to us the horror of our corruption and the perversion of our ways; when He caused us to despise ourselves and to humble ourselves before Thee....

He hallowed within our hearts and minds Thy justice and holiness, when He broke our hard hearts into true contrition; when He created within us sorrow after Thee and the spirit of penitence; when He pressed the publican's prayer from our lips: O God be merciful unto us sinners!....

He sanctified Thy love within us; when He led us to the cross of Jesus; when He made us behold the marvel of the love wherewith Thou hast loved us from before the foundation of the world; and, when, there, in the blood of Thy Son He washed our garments clean from the corruption of sin; when He created within us the peace that passeth all understanding and spread abroad in our hearts Thy love....

Father, in that love, thru that Spirit we pray: Hallowed be Thy Name!

Undone we are in self.

Prone to wander and to forget; and to extol self in the pride of our sinful heart. Never will we trust in self anymore, for we know, that even though we are partakers of Thy grace and Thou didst regenerate our hearts, we cannot do anything apart from Thee.

Take, pray, our hearts and minds and hallow them as sanctuaries unto Thy Name....

Take our hand and lead us, sanctifying our lives unto Thyself....

On and on!

Till all that is of sin and darkness, all that here bedims and beclouds the glory of Thy name shall have been removed forever.

And we shall see Thee as Thou art.

Face to face!

And behold the beauty of the Lord in Thy eternal dwelling.

Forever and ever.

Abba Father!

Amen!

H. H.

EEN BEDENKELIJK STANDPUNT

We willen thans, om het gewicht der zaak, nog een oogenblik de aandacht vestigen op het laatste gedeelte van het antwoord der Synode op Middelburg's bezwaar tegen het tweede van de drie punten door de Synode van 1924 uitgesproken. Dit stuk van haar antwoord luidt als volgt:

"(dat) Het onredelijk is om te eischen, dat de uitdrukking 'door de algemeene werking des Geestes' *letterlijk* in de Belijdenisschriften gevonden moet worden. De Synode toch gaf met deze en andere uitdrukkingen juist een interpretatie van de Belijdenisschriften, en kon dus niet volstaan met die Belijdenisschriften slechts woordelijk na te spreken. Dat overigens deze uitdrukking grond vindt in de Belijdenisschriften, zoowel als in de Schrift en in het bewustzijn van erkende Gereformeerde theologen, deed de Synode blijken door haar aangehaalde bewijsplaatsen."

Wij achten dit een belangrijke uitspraak voor het leven der kerken, die zich, hetzij met of zonder protest, aan zulke uitspraken conformeeren en onderwerpen, misschien zelfs wel de belangrijkste door de Synode van 1926 gedaan. Het is een zeer belangrijke stap in een hoogst bedenkelijke richting. Het is namelijk het officieel-synodale zegel op de Roomsch-pauselijke tendenz, die in de laatste jaren in het leven van de Christelijke Gereformeerde kerken tot openbaring kwam. Het geldt hier een grondzuil voor het gebouw van Gereformeerd kerkrecht. Hier ligt, op kerkelijk terrein, een beginsel, waarvan in de toekomst onze kerken zeker moeten verschillen. Wij moeten ons ook op kerkrechtelijk terrein niet ontwikkelen in de Roomsche richting van de Christelijke Gereformeerde kerken, maar langs Gereformeerde lijnen.

Eer we op het eigenlijke bedenkelijke element in dit antwoord wijzen, willen we eerst nog op andere onwaarheden de aandacht vestigen, die in dit gedeelte van de uitspraak der Synode aan de oppervlakte en als voor het grijpen liggen.

In de eerste plaats wordt, door een slinksche beweging der Synode, het bezwaar van Middelburg als onredelijk voorgesteld. Immers, er ligt in dit antwoord van de Synode opgesloten, dat Middelburg met een onredelijken eisch tot de Synode kwam. Het onredelijke van den eisch zou dan daarin liggen, dat Middelburg gevorderd zou hebben, dat, eer iets in betrekking tot de leer, synodaal vastgesteld zou mogen worden, de Synode letterlijke uitdrukkingen uit de Belijdenisschriften zou moeten gebruiken. Nu is het niet waar, dat Middelburg met dien eisch kwam. Immers, de Kerkeraad van Middelburg had zelf zijn vraag zoo gesteld: "Hoe kan de Synode spreken van de algemeene werkingen des Geestes in het stuiten der zonde, met een beroep op de Belijdenisschriften?" Hierop antwoord de Synode nu: "Het is onrede-

lijk van u, om te eischen, dat zekere uitdrukking *letterlijk* in de Belijdenisschriften moet staan." En wij zeggen: Het is zeer onredelijk van de Synode, om zulk een beschuldiging voor de deur van Middelburg's Kerkeraad te leggen. Immers, de kerkeraad had zoo iets, als de Synode hem aanwrijft, nooit geëischt. Het ging Middelburg niet om eene uitdrukking, maar om eene waarheid. En nu behoeft zulk eene waarheid niet *letterlijk* door de Synode uit de Belijdenisschriften worden overgenomen en nagepraat, maar wel moet, als de Synode een uitspraak doet in betrekking tot de leer, zulk een uitspraak zeer duidelijk in de Belijdenis liggen, al is de bewoording ook verschillend. De Synode moet zoo uit de Belijdenis aanhalen, dat ieder verstaan kan, die wil verstaan, dat haar uitspraak geheel conform de Gereformeerde Belijdenis is. En nu had de Synode dit naar den vorm trachten te doen. Ze had zich op de Belijdenis beroepen. Het is echter den Kerkeraad van Middelburg niet duidelijk, gansch niet duidelijk, waar het verband ligt tusschen de uitspraak der Synode, dat door algemeene werkingen des Geestes de zonde wordt gestuit, en duidelijke uitspraken uit de Belijdenis, met name, die uitspraken der Belijdenis, die door de Synode worden aangehaald. *Hoe* de Synode zich met goed recht voor hare uitspraak op de Belijdenis kan beroepen, is den Kerkeraad niet duidelijk. En nu vraagt de Kerkeraad aan de Synode, om hem dat eens recht duidelijk te maken. En dit is Middelburg's goed recht. Ook lag hierin niets onredelijks. Immers, de Belijdenis is niet het eigendom van de Synode, maar het erfgoed van de kerken. De Synode staat in geenen deele boven de Belijdenis, maar met de kerken, die ze vertegenwoordigt, onder die Belijdenis. Ze is, evengoed als elke gemeente, aan die Belijdenis gebonden. Middelburg komt dus tot de Synode en zegt: "Gij, Synode, laat onze Belijdenis iets zeggen; het is ons niet duidelijk, dat onze Belijdenis dat zegt; wij stellen ook prijs op de zuiverheid van onze Belijdenis; please, maak ons eens duidelijk, dat onze Belijdenis zegt, wat gij haar laat zeggen." En daarom is het onredelijk, oneerlijk van de Synode, om nu de kerken den indruk te laten, dat Middelburg kwam met den onredelijken eisch, dat een Synode nooit iets zegge, of het moet letterlijk in de Belijdenis staan. Dit zal nu ook wel voor een volgende Synode duidelijk zijn, en deze zal zich zeker wel geroepen gevoelen, om hare verontschuldiging in te dienen over zulk eene verkeerde voorstelling van de zaak bij den Kerkeraad van Middelburg.

Vervolgens is het duidelijk, dat de Synode zich, in het laatste gedeelte van dit stuk van haar antwoord, schuldig maakt aan wat men in het Engelsch noemt: "begging the question." Datgene, wat ze naar Middelburg's vraag had moeten duidelijk maken en bewijzen, veronderstelt ze eenvoudig waar te zijn. Immers, Middelburg had gevraagd: "Hoe kan de Synode zich met goed recht beroepen op de Belijdenisschriften voor de verklaring, dat de zonde gestuit wordt door eene algemeene werking des Geestes?" Daarop nu antwoordt de Synode: "Dat overigens deze uitdrukking grond vindt in de Belijdenisschriften deed de Synode blijken door hare aangehaalde bewijsplaatsen." Dit nu is *begging the question.* Het verband toch, tusschen die aangehaalde bewijsplaatsen en de uitspraak der Synode, was Middelburg niet duidelijk. Nu was het toch zeker, zou de Synode een antwoord geven op Middelburg's vraag, haar taak geweest, om met enkele verklaringen dit verband aan te toonen en voor den Kerkeraad van Middelburg duidelijk te maken. Inplaats daarvan zegt de Synode eenvoudig, dat dit duidelijk is. Nu is het natuurlijk wel te verklaren, dat de Synode niet een enkele poging waagde, om duidelijk te maken, wat Middelburg niet duidelijk was, doch eenvoudig zeide, dat het duidelijk is. Immers, de zaak is niet duidelijk te maken, omdat ze onwaar is. Men kan zich voor de uitspraak, dat God door eene algemeene werking des Geestes de zonde stuit, niet beroepen met eenigen schijn van recht zelfs, op de Belijdenisschriften, want niet alleen staat dit niet *letterlijk* in de Belijdenisschriften, maar ook is er in heel de Belijdenis niet een enkele uitdrukking te vinden, die op zulk een leer ook maar eenigszins gelijkt. En het blijkt uit al het geknoei, dat het antwoord van de Synode kenmerkt, ook wel, dat de Synode dit wel heeft gevoeld. Ze was onmachtig. En als men onmachtig wordt in een argument, en toch zijn onmacht niet wil bekennen, dan begint men met groote woorden te spelen en te zeggen, dat iets vanzelf spreekt, dan begint men juist "to beg the question." In aanmerking genomen dus het onmogelijke der zaak, waarvoor Middelburg de Synode met goed recht plaatste, en de zedelijke zwakheid der Synode, waardoor ze niet bij machte was, haar schuld te bekennen, is het wel te verklaren, dat de Synode eerst wat boos wordt en Middelburg wat minder liefelijke dingen toevoegt, hem aanwrijft, dat zijn eisch onredelijk is, zijn woorden verdraait en dan ten slotte zich er van afmaakt, door te zeggen, dat duidelijk is, wat Middelburg niet duidelijk vindt. Doch door al deze dingen blijkt dan toch voor ieder, die even nadenkt, de zwakheid van het standpunt van de Synode van 1924.

Doch nu iets over ons hoofdbezwaar tegen dit laatste stuk van haar antwoord op dit gedeelte van Middelburg's bezwaar.

Het beginsel, dat in deze uitspraak van de Synode is, aanvaard, is dit: De Synode is oppermachtig, ook over de Belijdenis. Immers, de Synode alleen heeft het recht van interpretatie der Belijdenis, en zij bezit dit recht zoo, dat ze te eeniger tijd een stuk der Belijdenis kan interpreteeren en als zij heeft gesproken, dan moet ieder stil zijn; dan mag er geen woord van publiek protest gehoord worden, tenzij dan langs den weg van gravamina. Want de interpretaties, die de Synode belieft te geven van de Belijdenisschriften, moeten als op één lijn worden geacht met die Belijdenisschriften zelf. Als de Synode dus een uitlegging der Belijdenis naast die Belijdenis legt, dan is ieder ambtsdrager ook aan die uitlegging gebonden, zooals hij gebonden is aan de Belijdenisschriften. En conformeert hij zich niet aan die verklaring van de Synode, dan kan hij op grond, niet van de Belijdenis, maar van

die Synodale verklaring der Belijdenis, uit zijn ambt worden ontzet. Dat dit metterdaad de bedoeling is van de uitspraak der Synode blijkt uit hetgeen ze nog nader verklaarde op p. 120 (b) Acta Synodi 1926, waar ze zegt:

"Dat zulk eene nadere interpretatie door de Synode gegeven de officieele en dus voor onze kerkengroep geldende interpretatie is van de Belijdenisschriften. Zonder iemand te bekorten in zijn wettige rechten van het indienen van bezwaren, staat het toch vast, dat elk ambtsdrager en lid zich heeft te conformeeren met zulk eene uitspraak. Dit geldt voor de Nederl. Geref. kerken van de dogmatische besluiten van de Synode van Assen inzake het Geelkerken-geding. Zulks geldt voor onze kerken niet minder van de besluiten der Synode van 1924 inzake de drie punten."

Tusschen twee haakjes zij even opgemerkt, dat volgens deze uitspraak der Synode, ieder ambtsdrager en lid der Christelijke Gereformeerde kerken wel degelijk onder den band der Drie Punten ligt. Wij kennen verschillende ambtsdragers en leden, die het niet eens zijn met de Drie Punten en die er toch den moed toe missen, om de kerken te verlaten, die zulk een juk op hun schouderen leggen. Ze meenen dan, dat ze eigenlijk niet persoonlijk verantwoordelijk zijn voor de dwaalleer der kerk. Het zal hun uit bovenstaande wel goed duidelijk zijn, dat hun positie in de kerken een onmogelijke is. Ook al worden ze niet kerkelijk vervolgd, het feit ligt er toe, dat ze door hun blijven in de kerk, zich plaatsen onder bovenstaande Synodale uitspraak, en dus stilzwijgend toestemmen, dat ze zich conformeeren met de Drie Punten. Doen ze dat in het binnenst van hun ziel niet, en zien ze het bovendien ook nog lijdelijk aan, dat in hunne kerken, ambtsdragers op grond van die Drie Punten uit hunne ambten worden ontzet, dan is hun positie voor God een oneerlijke. Ze kunnen er nooit voor weg, dat de Synode het hun onmogelijk heeft gemaakt, om in de kerken te blijven.

Doch dit tusschen twee haakjes.

Dat het werkelijk de bedoeling der Synode is, dat hare interpretaties gelijke waarde hebben met de Belijdenis, is ook duidelijk uit de geschiedenis. Men heeft werkelijk stilzwijgen geëischt tegenover de Drie Punten, tenzij dan dat iemand gravamina wilde indienen bij de Synode en dus wilde toestemmen, dat die interpretaties gelijke rechten hebben en gelijk gezag met de Drie Formulieren van Eenigheid. En men heeft werkelijk, alleen op grond van deze verklaringen der Synode, ambtsdragers afgezet, die het hun goed recht achtten, om zonder den weg van gravamina te bewandelen, deze Drie Punten te toetsen aan Schrift en Belijdenis. Achter de Drie Punten teruggaan op de duidelijke Belijdenis werd niet toegestaan. Als een Classis besloot tot afzetten, en de behandelde eischte, dat men hem zou beoordeelen naar de Belijdenis, dan werd dit geweigerd. De Drie Punten waren geheel voldoende. Zoo is het immers vóór 1926 geschied met ons als ambtsdragers van Eastern Ave., Kalamazoo en Hope. En op deze actie zet de Synode in 1926 haar zegel. Zoo is het na de Synode gegaan met den leeraar en een ouderling van Rusk, Mich. Classis Zeeland handelde geheel overeenkomstig de Synodale besluiten van 1926. Zoo staat dus de zaak. De Synode heeft zichzelf de macht toegekend, de oppermacht, om interpretaties toe te voegen aan de Belijdenisschriften en deze op gelijke lijn te stellen met die Belijdenisschriften zelf. Immers, hoe men de zaak ook wende of keere, de Drie Punten liggen naast de Belijdenis, zijn er een uitbreiding van, en zijn nooit in het lichaam der Belijdenis zelf opgenomen. De band der eenheid der Gereformeerde kerken hier in Amerika, is dus wel degelijk, door Synodale actie zoo veranderd, dat hij nu is: De Drie Formulieren van Eenigheid plus de Drie Punten. De Synode heeft zich dus feitelijk oppermachtig boven de Belijdenis en daarmede boven de kerken geplaatst. Zij gebiedt en de kerk gehoorzaamt. Zij decreteert wat de kerk gelooven zal, en de kerk heeft te gelooven, Zoo staat de zaak.

Dit nu is een zeer bedenkelijk standpunt.

Denk u toch deze zaak eens even goed en in concreto in.

De kerken zijn gegroepeerd zeg, in zestien Classen. Van ieder dezer Classen worden zes afgevaardigden naar de Synode gezonden, drie predikanten en drie ouderlingen. Dan hebt ge dus een breedste vergadering der kerken bestaande uit zes en negentig mannen. De meerderheid in zulk een vergadering beslist, in dit geval bestaande uit negen en veertig leden der Synode. Deze negen en veertig mannen eigenen zich nu oppermachtiglijk het recht toe, om de Belijdenis te verklaren, verklaringen aan die Belijdenis toe te voegen en te eischen, dat ieder in de kerken zich aan die verklaringen onderwerpt. Wat is dan het resultaat? Dit, dat de kerken, wat hare belijdenis betreft, en dus den grondslag, waarop ze zich bij elkander hebben aangesloten, geheel vrijwilliglijk, overgeleverd zijn aan de macht en de willekeur van negen en veertig mannen. Zij staan, in synode vergaderd, boven de Belijdenis, in den zin, dat zij zonder de kerken te vragen en zonder approbatie der kerken af te wachten, die Belijdenis op hun eigen wijze mogen interpreteeren. De hechtheid van den band, die de kerken saam verbindt, hangt aan het inzicht van negen en veertig mannen, velen waarvan dan ook nog niet eens de dingen verstaan. En dit is metterdaad Roomsch. In de Roomsche kerk onderwerpt men zich aan de macht van één Paus. Als *Papa dixit,* als de Paus *ex cathedra,* ambtelijk, spreekt, dan luistert en buigt zich heel de kerk. In de Christelijke Gereformeerde kerken spreken negen en veertig mannen; de Pauselijke macht is gevestigd in hen. Zij spreken en de kerken buigen, zij decreteeren *ex cathedra synodi* en heel de kerk moet gelooven wat zij hebben uitgesproken. Bovendien krijgt men natuurlijk op die wijze ten slotte een zeer uitgebreide en in detail uitgesponnene belijdenis. Of men al fundamenteel Gereformeerd blijft, dat beteekent niets. Als men niet in de fijnste bijzonderheden de verklaringen van die negen en veertig mannen onderschrijft en belooft te handhaven, dan heeft men geen plaats voor het hol van zijnen voet in de kerken. Alle *libertas prophetandi,* alle recht van eigen beschouwing

in betrekking tot dingen, waarvan de Belijdenis niet duidelijk gewaagt, wordt u ontnomen, zoodra negen en veertig mannen hebben gesproken. De band begint te knellen. Hij wordt een band van ondragelijk Farizeisme. En hij knelt u er uit, als ge nog eenigszins prijs stelt op vrijheid van godsdienst in den goeden zin des woords en op zuiverheid van geweten, dat zich natuurlijk nooit door een meerderheid van negen en veertig mannen zonder meer kan laten binden. En de voorstelling is dan zoo, dat in die meerderheid van negen en veertig mannen de Heilige Geest schier onfeilbaar werkt, en de schare, die de wet niet kent, is vervloekt! Dat is metterdaad het officieele standpunt der Christelijke Gereformeerde kerken geworden. Reeds geruimen tijd was dit de praktijk dier kerken. Than is het officieele zegel op die praktijk gezet.

Doch, zegt ge, wat wilt ge dan? Moet er dan niet ergens finale macht en finaal gezag zijn? Wilt ge dan kerkelijk anarchisme, zoodat ieder de Belijdenisschriften maar kan interpreteeren op eigen willekeurige wijze? Zoo tracht de Synode ons wel voor te stellen. Immers, op p. 120 (c) Acta Synodi 1926 laat ze u tot verdediging van haar standpunt dit lezen:

"Dat zoodra in deze zaken eigen uitlegging der Belijdenisschriften gesteld wordt boven de officieele interpretatie der Synode, men in principe het bélijdend karakter der Kerk heeft aangetast. Hij die beweert de belijdenisschriften te handhaven, maar zijn persoonlijke uitlegging daarvan meent te kunnen stellen boven de interpretatie der Synode, staat in dezen formeel precies waar velen staan, die meenen een modernistische opvatting te kunnen huldigen als hun opvatting van de waarheid in de Belijdenisschriften hunner Kerk. Een leerzaam voorbeeld in dezen is Dr. J. H. Scholten, vader van het Modernisme in Nederland, die in zijn *Leer der Hervormde Kerk* een Hegeliaansch Modernisme voordroeg en voorgaf daarin de eigenlijke beteekenis van de Drie Formulieren van Eenigheid te geven. Als elk lid der Kerk eigen uitlegging van de Belijdenisschriften voor geldig mag houden, ook wanneer deze indruischt tegen de officieele interpretatie der Synode, dan heeft het akkoord van kerkelijke gemeenschap alle beteekenis en kracht verloren."

Nu is er zeker niemand, die op bovenstaande verklaring iets zal hebben aan te merken, wat het beginsel betreft, dat er ten slotte ergens een macht moet zijn, die de dingen beslist en dat die macht, naar het akkoord van kerkelijke gemeenschap in de Synode is gevesigd als de breedste vergadering der kerken. De Synode is wel geen soort hoogste gerechtshof, maar ze is dan toch de breedste vergadering der kerken, die zij vertegenwoordigt en die zich als autonome kerken in een zeker kerkverband aaneen hebben gesloten. Er is dan ook niemand, die er aan twijfelt, dat in zeker kerkverband niet ieder maar naar eigen willekeur kan en mag handelen, maar dat de besluiten der Synode, in betrekking tot leer en leven, *die ze naar de mate en het goed recht van hare volmacht neemt,* bindend zijn voor de kerken en voor ieder van hare leden en ambtsdragers. Dat is goed duidelijk. Doch dat maakt de Synode niet oppermachtig of souverein over de leer en het leven der kerken. Immers, de Synode heeft geen macht in zichzelf over de kerken. Zij is een vergadering van afgevaardigden van autonome kerken, die zich op een zekeren grondslag hebben aaneengesloten. Die kerken vaardigen af naar de Synode, en de aldus afgevaardigden hebben een zekere volmacht. Doch die volmacht is beperkt. Deze beperking staat, om alle willekeur te voorkomen, ook in de credentiebrieven, die de afgevaardigden meekrijgen naar de meerdere vergaderingen. Ze zijn gebonden aan Schrift en Belijdenis. Want ze worden afgevaardigd "met last en volmacht om namens hem (den kerkeraad) in gebondenheid aan den eenigen en onfeilbaren regel van Gods heilig Woord, naar de Drie Formulieren van Eenigheid der Christelijke Gereformeerde Kerk" te oordeelen en te besluiten.

De Synode is dus niet oppermachtig, maar haar macht is beperkt door de kerken, die hare afgevaardigden zenden. Wel doet de Synode alsof ze oppermachtig is en souverein in eigen kring. Dat is op de laatste Synode duidelijk gebleken uit de benoeming van B. K. Kuiper. Er was door de kerken besloten, om, indien er een professor in de theologie zou moeten worden benoemd, er personen zouden worden voorgesteld door de kerkeraden aan de classes en door deze aan het Curatorium; dat dit lichaam uit de voorgestelde personen een nominatie zou opstellen voor de Synode en dat deze nominatie dan tijdig zou worden voorgesteld ter approbatie aan de kerken. De Synode was dus in 1926 beperkt in haar macht en keuze van een professor voor de theologie, want de kerken hadden naar dezen regel gedaan. Doch wat doet de Synode? Ze zet heel het doen der kerken, waardoor ze werden afgevaardigd en volmacht hadden, even op zij, en uitgaande van den waan, dat ze oppermachtig is, benoemt ze den man harer eigene keuze. En de kerken laten zich deze pauselijke behandeling maar even welgevallen.

Welnu, zoo is het ook met betrekking tot de Belijdenis. De Synode staat niet boven de Belijdenis, kan daar niet boven staan, maar is door hare volmacht daaraan gebonden en staat er onder. Die Belijdenis is niet door Synodaal besluit van boven af op de kerken gelegd, maar is de eenige band van overeenkomst, op grond waarvan de kerken samen leven naar de D. K. O. Die Belijdenis is het eigendom der kerken, niet van de Synode. Ze heeft zich te houden binnen de perken dier Belijdenis, zooals ze de Gereformeerde waarheid voor ieder duidelijk voorstelt en uitspreekt.

En omdat dit de verhouding is, daarom heeft de Synode ook geen souvereine macht van interpretatie, om dan van boven af de kerken te binden aan hare interpretaties inplaats van aan de Belijdenis zelf.

Laat ons dit duidelijk maken.

Gewoonlijk zal er aan interpretatie der Belijdenis natuurlijk geen behoefte zijn. De Belijdenis wordt veronderstelt te zijn de uitdrukking van de waarheid der Heilige Schrift, zooals die in het bewustzijn der kerken is opgenomen en reflecteert. Ze is dus zelf reeds min of

meer een systematische verklaring en dat wel zoo, dat ieder lid der kerk zich die verklaring kan eigen maken. De bewoording der Belijdenis zal dus duidelijk moeten zijn en is dat ook gewoonlijk, vooral bij een eenigszins breedvoerig uitgewerkte Belijdenis, zooals die der Gereformeerde kerken. De volmacht eener Synode is dus tamelijk belijnd omschreven. Nu kan het natuurlijk in den loop der geschiedenis der kerken voorkomen, dat het blijkt, dat de Belijdenis toch niet duidelijk is op sommige punten of niet volledig. Er is ontwikkeling van de waarheid mogelijk, ook binnen den kring dier kerken, die zich hebben vereenigd op zekeren grondslag des geloofs. Komt nu zulk een geval voor, dan zal van tweeën één moeten geschieden: òf de Belijdenis zal moeten worden uitgebreid; òf zij zal moeten worden verklaard, geïnterpreteerd, zoodat hetgeen niet duidelijk was, en waarover dus verschil van meening mogelijk was, ook naar de maatstaf van de Belijdenis zelf, duidelijk wordt uitgesproken. Alleen dan is interpretatie der Belijdenis noodig. Men gevoelt toch, dat dit gansch iets anders is, dan te zeggen, dat ieder maar zijn opvatting van de Belijdenis mag huldigen. Dit laatste gaat juist van de veronderstelling uit, dat de Belijdenis gansch niet duidelijk is en allerlei opvatting mogelijk laat. En dit is juist niet het geval. De Belijdenis is duidelijk in den regel. Om het voorbeeld, dat de Synode aanhaalt, van Dr. Scholten even onder de oogen te zien, is het toch duidelijk, dat er geen interpretatie van de Belijdenis noodig was door een Synode, om duidelijk te maken, dat Scholten's opvatting niet strookte met de Belijdenis. Een Synode interpreteert dan ook gewoonlijk niet de Belijdenis, maar oordeelt over afwijkende gevoelens in het licht van die Belijdenis zonder de laatste te interpreteeren. Als de beschouwing van Ds. Bultema veroordeeld wordt door de Synode, en deze uitspreekt dat de Belijdenis het Koningschap van Christus leert en de eenheid der Kerk van oude en nieuwe bedeeling, dan interpreteert de Synode niet de Belijdenis, maar spreekt eenvoudig uit, wat duidelijk in de Belijdenis wordt geleerd. En dit is volkomen overeenkomstig haar volmacht. Interpretatie van de Belijdenis is dus alleen dan noodig, als de Belijdenis zich over een zeker punt niet duidelijk uitspreekt, of niet volledig uitspreekt. Ze houdt dus noodzakelijkerwijze altijd in, dat er iets aan die Belijdenis wordt toegevoegd, dat er eerst niet in stond, hetzij dan om haar meer volledig te maken, of om haar te verduidelijken. In een interpretatie wordt de Belijdenis uitgebreid, of toegespitst. Er is altijd toevoeging. Nu is dus eenvoudig de vraag, of de Synode souverein is, om die Belijdenis uit te breiden, of in het licht van een zeker oogpunt te zetten, zonder de approbatie der kerken. Mag ze van boven af interpretaties der Belijdenis op de kerken leggen, die ze vertegenwoordigd? Wij zeggen zeer beslist: neen! Dat is Roomsch. Dat is hierarchie, dat is de macht der priesters, die de schare vervloekt als de wet niet kennende. Ze heeft die volmacht niet van de kerken ontvangen, want ze was gebonden in al haar besluiten aan de Belijdenis, zooals die is, niet zooals het haar belieft die toe te lichten of uit te breiden. En als ze dan toch buiten die volmacht gaat, en op eigen houtje de Belijdenis door interpretatie verandert, dan breekt niet een ambtsdrager, die zich daaraan niet onderwerpt, maar dan breekt de Synode zelf den band, die de kerken samenbindt.

Dat dit werkelijk is geschied op de Synode van 1924 zal nu toch voor ieder duidelijk zijn. Het was algemeen bekend, dat de Belijdenis geen algemeene genade leerde, dat de Belijdenis de voorstelling niet bevatte, dat God door eene algemeene werking des Geestes de zonde stuit in het leven van den enkelen mensch en in de samenleving; dat de natuurlijke mensch het voor God goede kan doen in het burgerlijke. We zullen ons thans maar niet sterker uitdrukken, ofschoon we met deugdelijk recht ook mogen zeggen, dat de Belijdenis heel deze voorstelling veroordeelt. Voor ons huidig betoog is het echter voldoende te zeggen, dat de Belijdenis deze dingen niet bevat. Dat stemde vóór de Synode ieder toe. Men kon ons met de Belijdenis niet aan. Er was voor onze afzetting in de Belijdenis geen grond. Doch wat doet de Synode? Ze legt naast de Belijdenis wat zij belieft te noemen eene interpretatie van de Belijdenis. Ze voegt Drie Punten aan de Belijdenis toe, en eischt voor die drie punten dezelfde macht als voor de Belijdenis. Ze heeft dus, zooals in den aard der zaak ligt, de Belijdenis zoo maar even uitgebreid, zonder de kerken, die ze vertegenwoordigde, te raadplegen. Ze achtte zich juist niet gebonden aan de Belijdenis zelf, maar brak de beperking, die duidelijk in haar volmacht was aangegeven. Dit mocht de Synode niet doen. Dit deed ze eigenmachtig, niet als gevolmachtigde der kerken. Ze handelde pauselijk, ze werd Roomsch, ze legde aan de kerken een nieuw stuk belijdenis voor en zeide: Dat zult ge voortaan gelooven!

Geen Synode kan daarom souverein het recht van interpretatie zich toeëigenen. Ze is gebonden aan de Belijdenis zooals die is, op grond waarvan autonome kerken hare afgevaardigden hebben gevolmachtigd.

Kan dan een belijdenis wel ooit worden verklaard en uitgebreid? Zeker wel. Zal dat dan toch niet in laatster instantie door de Synode moeten geschieden? Natuurlijk. Maar nooit eigenmachtig, doch alleen met approbatie der kerken, die ze vertegenwoordigt. De Drie Punten hadden aan de kerken moeten worden voorgesteld na de Synode van 1924. Ze hadden door verschillende mannen moeten worden besproken, liefst in het publiek in de bladen en van alle zijden moeten worden bezien, in pamphlet en blad en speech, zoodat de kerken duidelijk wisten, wat haar zou worden opgelegd als hare belijdenis bijaldien de Drie Punten officieele belijdenis werden. Ze hadden voor de kerkeraden moeten komen, vandaar met advies der kerkeraden op de verschillende classen moeten worden besproken. En eindelijk had men dan op de Synode van 1926 of op een latere Synode, als de tijd daarvoor rijp was, een officieel besluit kunnen nemen. Tot zoolang had men hetgeen in het geding was moeten overlaten aan de libertas prophetandi, aan de vrijheid van ieders conscientie, om te leeren, binnen de perken van de Drie Formulieren van Eenigheid, naar eigen goeddunken. De

Synode had dit alles kunnen doen onder leiding van eene commissie. Dan had alles zuiver geloopen, en hadden de kerken zich niet behoeven te onderwerpen aan een pauselijke synodale macht, die haar voorschrijft van boven af, wat voortaan hare belijdenis zal zijn.

Zoo staan we dus ook in dezen tegenover de kerken waaruit we zijn geworpen, niet op grond van de Drie Formulieren van Eenigheid, die we handhaven, maar op grond van Drie Synodale Punten, die we niet handhaven. De Christelijke Gereformeerde kerken hebben aangenomen, dat de Synode oppermachtig is over de Belijdenis. Wij zullen blijven handhaven, dat ook de Synode gebonden is aan de Belijdenis zooals die is. In de Christelijke Gereformeerde kerken mag men nu voorts verwachten, dat de Synoden met hare Belijdenis mogen omspringen naar eigen goedvinden. Wat na 1928 de Belijdenis der kerken zal zijn, hangt louter af van de opinie der meerderheid van de Synode, die dan zal vergaderen. En de kerken kunnen toezien. De ambtsdragers en de leden kunnen zich onderwerpen aan het Synodaal-hierarchale juk, of met den banvloek getroffen worden. En de schare, die de wet niet kent, is vervloekt.

Voorwaar, een bedenkelijk standpunt!

H. H.

DR. BOUMA'S NEW PLATFORM
(Continued)

Dr. Bouma insists that "the Doctrinal Standards of this or that denomination shall not enter into the construction of the platform upon which the Christian school stands." Whereas it is exactly the Doctrinal Standards of any one ecclesiastical group which are expressive of the doctrinal distinctiveness of that group, it follows that the proposed platform of Dr. Bouma will necessarily turn out to be a vague thing. It cannot be otherwise but that such a platform will *lack distinctiveness*. And distinctiveness will be the most prominent feature of a school resting on such a platform.

A study of the little pamphlet, published July, 1925, by the National Union of Christian Schools and entitled, "Basic Principles of the Christian Schools of America" —I say a study of this pamphlet will help one to form an idea of what Dr. Bouma's new platform will be like. The inadequacy, the extreme vagueness, the studied indefiniteness of these so-called basic principles must be apparent to all who read them. Let us analyze these principles. Principle one reads: The Bible is the book of books. By virtue of its divine organic inspiration it is unique among all books. The Bible is not only the infallible rule of faith and conduct, but also the infallible guide of truth and righteousness.

The above formulation of a most basic principle is defective. What is asserted is true. The Bible is the book of books, unique among all books. However, the statement is too brief, too indefinite. It does not say enough. It has too many loop-holes. Many a writer on comparative religions will agree that the Bible is unique among all books. Men like Semler and Michaelis used to speak of the divine inspiration of the Bible. These men, were they with us would not object to endorsing the assertion that the Bible is the only infallible rule of faith and conduct, and the infallible guide of truth and righteousness. Fact is, that the statement is of doubtful significance. The above article or statement or interpretation could not very well be quoted in support of the proposition, that the entire content of the Bible, in all its minutest details is God-inspired, and hence the infallible word of God; that inspiration must be made to apply to the chronology of Scripture, and to the historical data as well as to the ethical-religious truths. It is a noteworthy matter that the article only asserts that the religious-ethical truths are infallible.

Our Confession, on the other hand, contains very definite statements relative the matters. Let us quote these articles. Art. III, Of the Written Word of God: We confess that this written word of God was not sent, nor delivered by the will of man, but that holy men of God spake as they were moved by the Holy Ghost, as the Apostle Peter saith. And that afterwards God from a special care, which He hath for us and our salvation, commanded His servants, the prophets and the apostles, to commit His revealed word to writing; and He Himself wrote, with His own finger, the two tables of the law. Therefore we call such writings holy and divine Scriptures. Art. IV, Canonical Books of the Holy Scripture: We believe that the Holy Scriptures are contained in two books, namely, the Old and New Testament, which are canonical, against which nothing can be alleged.

The remainder of the article is an enumeration of the books of the Bible.

Art. V—From whence the holy Scriptures derive their dignity and authority: We receive all these books, and these only, as holy and canonical for the regulation, foundation and confirmation of our faith; believing, without any doubt, all things contained in them, not so much because the church receives and approves them as such, but more especially because the Holy Ghost witnesseth in our hearts, that they are from God, whereof they carry the evidence in themselves. For the very blind are able to perceive that the things foretold in them are fulfilling.

Art. VI asserts that the Church distinguished the books of the Bible from the apocryphal books.

Art. VII—We believe that those Holy Scriptures fully contain the will of God, and that whatever man ought to believe, unto salvation, is sufficiently taught therein. For since the whole manner of worship which God requires of us is written therein at large, it is unlawful for any one, though an apostle, to teach otherwise than we are taught in the Holy Scripture; nay, if though it were an angel from heaven, as the Apostle Paul saith. For, since it is forbidden to add unto or take away anything from the word of God, it doth thereby evidently appear, that the doctrine thereof is most perfect and complete in all respects. Neither do we consider of

equal value any writings of men, however holy these men may have been, with those divine Scriptures, nor ought we to consider costume, or the great multitude, or antiquity, or succession of times and persons, or councils or decrees or statutes, as of equal value with the truth of God, for the truth is above all; for all men are of themselves liars, and more vain than vanity itself. Therefore we reject with all our hearts, whatever doth not agree with this infallible rule, which the apostles have taught us saying, Try the spirits whether they are of God. Likewise if there comes any unto you, and bring not this doctrine, receive him not into your house.

Let us now single out some of the vital statements comprising these articles. (a) These articles denominate the Bible the word of God. (b) It is declared that this word was not sent, nor delivered by the will of man. (c) Holy men of God spake as they were moved by the Holy Ghost. Hence, the Bible is in the absolute sense the word of God. The prophets and the apostles were but so many mouthpieces of God. (d) God commanded His servants, the prophets and the apostles, to put His revealed word to writing. (e) Against the Holy Scriptures, contained in two books, the old and the new testament, which are canonical, nothing can be alleged. (f) We receive all these books and these only as holy and canonical, ... believing without any doubt all things contained in them. (g) It is unlawful for any one, though an apostle to teach otherwise than we are taught in the Holy Scriptures; nay, though it were an angel from heaven. (h) It is forbidden to take away or add anything to the word of God. (i) We reject with all our hearts whatsoever does not agree with this infallible rule.

It appears that these particular articles of the Confession are clear-cut and unequivocal statements of what the Church, a few centuries back, thought of the Bible. Any one endorsing these articles will not and cannot submit the Bible to a scientific test. That is to say he will not do so if he is bent on playing fair. Such a one will not attempt to re-arrange the data of Scripture, nor will he place a question mark behind this or that historical event. In a word, he will leave the Bible alone. This man will bow before the entire book, not only as a believer but also as a man of science and even as a polemic or disputant.

What could have induced Dr. C. Bouma to set aside these articles and recommend as a substitute the weak and equivocal so-called interpretation of the Union? The reason given is that these articles are deliverances of an ecclesiastical body. In other words, they are church creeds. We don't believe that this is the *real* reason. What may it be?

The second interpretation or article of the Union deals with God. The article reads as follows: "God is triune. He is the Creator of all that is, the Sustainer of all that exists, and the ultimate end of all things. God who is transcendent and immanent, is the absolute loving sovereign over all; men should seek to do His will on earth as it is done in heaven."

The article asserts that God is triune, i. e., three in one; an epithet applied to God to express the unity of the Godhead in the trinity of persons. The term "triune" however, does not indicate whether the unity is ethical, or meta-physical or both ethical and meta-physical. The modernist will say that the Father and the Son are one in the sense that two friends are one. Let us compare article VII of the Confession with this so-called interpretation of the Union. The article reads: "According to this truth and this word of God, we believe in one only God, who is the one single essence, in which are three persons, really, true and eternally distinct, according to their incommunicable properties; namely, the Father, the Son and the Holy Ghost. The Father is the cause, origin and beginning of all things visible and invisible; th Son is the word, image wisdom of the Father; the Holy Ghost is the eternal power and might, proceeding from the Father and the Son. Nevertheless, God is not by this distinction divided into three, since the Holy Scriptures teach us, that the Father and the Son and the Holy Ghost, have each His personality, distinguished by their properties; but in such wise that the three persons are but one only God. Hence then, it is evident, that the Father is not the Son, nor the Son the Father, and likewise the Holy Ghost is neither the Father nor the Son. Nevertheless these persons thus distinguished are not divided, nor intermixed; for the Father hath not assumed the flesh, nor hath the Holy Ghost, but the Son only. The Father hath never been without the Son, or without his Holy Ghost. For they are all three co-eternal and co-essential. There is neither first nor last; for they are all three one, in truth, in power, in goodness and in mercy" (Art. VII of the Confession).

The above article says something. Its language is clear, to the point and unmistakable. No Russellite would endorse it as expressive of his view of God. This much cannot be said of the statement "God is triune."

And now the statement, "God is the Creator of all that is." The theistic Evolutionist will agree to this. But he will not declare as his view that the Father by the word, that is by the Son, hath created of nothing the heaven, the earth and all creatures, as it seemed good unto him, *giving every creature its being, shape, form and several offices to serve its Creator.* This last phrase must be made to apply to the creation of the species. One species did not evolve out of another (evolution) but God created great whales and every living creature that moveth, which the waters brought forth abundantly, *after their kind,* and every winged fowl after his kind (Gen. 1:21). What is said of the whales and of the fowls must be made to apply to all creatures. Our Confession and God's word not only assert that God created all things but that God created all things *after their kind.* This last phrase was added by the Lord our God for the benefit of the Evolutionist. The Union failed to incorporate this phrase in its so-called interpretation of principles and contended itself with the mere statement that God is the Creator of all things. The Union, either wittingly or unwittingly, opens the door to the theory of evolution.

It is also asserted in the "Specific Principles" of the Union that "God sustains all things," or to be more exact, that "God is the Sustainer of all things." This statement is supposed to set forth the relation which God sustains to His creation. Let us compare it with what our Confessional Standards declare concerning this matter. Question 27 of the Catechism reads: "What dost thou mean by the Providence of God?" And the answer: "The almighty and everywhere present power of God; whereby as it were by His hand, He *upholds* and *governs heaven*, earth and all creatures; so that herbs and grass, rain and drought, fruitful and barren years, meat and drink, health and sickness, riches and poverty, yea all things come, not by chance but by His fatherly hand." Question 28: "What advantage is it to us to know that God hath created and by His Providence doth still uphold all things?" The answer: "That we may be patient in adversity, thankful in prosperity; and that in all things, which may hereafter befall us, we place our firm trust in our God and Father, that nothing shall separate us from His love; since all creatures are so in His hand that without His will they cannot so much as move."

Art. 13 of the Confession reads thus: "We believe that the same God after He had created all things, did not forsake them or give them up to fortune or chance, but that He rules and governs them according to His holy will, so that nothing happens in this world without His appointment."

That the above statement must also be made to apply to sin and to the sinful deeds of men is evident from what follows. "Nevertheless, God is neither the author of, nor can be charged with sins committed. For His power and goodness are so great and incomprehensible, that He orders and executes His work in the most excellent and just manner, even then when devils and wicked men act unjustly.... This doctrine affords us unspeakable consolation, since we are taught thereby, that nothing can befall us by chance, but by the direction of our most gracious and heavenly Father; who watches over us with a paternal care, keeping all creatures so under His power that not a hair of our head (for they are all numbered) nor a sparrow can fall to the ground, without the will of our Father, in whom we do entirely trust; being persuaded that He so restrains the devil and all our enemies, that without His will and permission they cannot hurt us. And therefore we reject that damnable error of the Epicurians who say that God regards nothing but leaves all things to chance."

Let us now single out the important statements. (a) God *upholds and governs* heaven, earth and all creatures. (b) All creatures are so in His hand that without His will they cannot move. (c) God rules and governs all things created, according to His holy will. (d) Nothing happens in this world without His divine appointment. (e) Nothing befalls us by chance but by the direction of our most gracious and heavenly Father. (f) God keeps all creatures so under His power that not a hair of our head nor a sparrow can fall to the ground without the will of our Father. (g) God so restrains the devil and all our enemies that without His will and permission they cannot hurt us.

What is the prominent idea embodied in the above statements? It is this: God reigns in both the physical and in the moral world. In both these realms God's will is supreme; it is His will which prevails, not the will of the devil and the wicked. All things, including the wicked deeds of men, are matters of divine appointment.

It appears that the teachings of our Confessional Standards are at once a denunciation of the doctrine that, in the realm of the physical God is a slave to His own laws and the doctrine that, in the moral world order, the will of man is free. On the other hand the statement that God is the sustainer of all that exists contains a loop-hole large enough for the Pelagian and for him who denies the miracle, to crawl through. Our Confession, on the other hand, closes the door to these heresies. If they would nevertheless enter the Reformed Church they shall have to climb over the wall. And that is happening, this day.

Again I ask, why is Dr. Bouma urging the friends of the Christian school to substitute for a confession which is both safe and sound, the brief, the inadequate, the incomplete and the vague? Let him give an honest answer to this question.

The Basic Principles of the Union also contain a clause which asserts that God is the absolute loving sovereign over all and further that God is transcendent and immanent. This declaration is somewhat similar to the first article of the Confession which reads: "We all believe with the heart and confess with the mouth, that there is one only simple and spiritual being, which we call God; and that he is eternal, incomprehensible, invisible, immutable, infinite, almighty, perfectly wise, just, good, and the overflowing fountain of all good." It should be noticed that this article asserts that God is also *just*. The Basic Principles of the Union make no mention of this particular virtue of God. Can Dr. Bouma give one good reason why he recommends setting this particular article aside? Is the substitute of the Union an approvement on this article? I think not. It is a matter worthy of note that the Union singled out and projected that ethical virtue of God known as *love* but failed to make room in its "Specific Principles" for a clause asserting that God is *just, holy, righteous*. This sin of omission can, very likely, be accounted for in this way: the Union would avoid a clash with those groups to whom a righteous and just God is an intolerable and obnoxious being. A clash would put these groups, whose co-operation is sought, in a bad mood. Having once vexed them with the doctrine of a God who is just, the Union can never hope to obtain their co-operation. And co-operation there must be. These non-orthodox groups must be persuaded to join us. They must be made to seat themselves at our table to partake of our good food. But now the Union realizes that there are certain kinds of food, which those invited,

do not care for. These foods, upon which our fathers thrived, are being taken away and substituted for what appears to me to be husks. Dr. Bouma should know that husks is food fit for swine but not for man. Feed these guests husks and you starve them to death. If Dr. Bouma would be of real service to his fellow Christians he must feed them food that nourishes, not husks. And if those invited show contempt for food which is substantial and nourishing it is well to let them be instead of catering to their whims.

And what of God's love for all creatures (including the reprobate)? Bouma and his fellows have never succeeded in proving from Scripture and the Confession that God loves the reprobate. And that particular scripture to which the Union appeals has even no bearing on the matter. The text reads: "While the word was in the King's mouth, there fell a voice from heaven saying, "O king Nebuchadnezzar, to thee it is spoken: The kingdom is departed from thee." Daniel 4:31.

Let me add that there is more than one reason why the Union failed to incorporate into its platform the doctrine of a God who is *just*. A doctrine of this kind is out of place in that system of thought known as *Common Grace*. And Dr. Bouma in particular and the members of the Union in general are aware of this. And they agreed to pass the doctrine by.

Article (c) of the "Specific Principle" of the Union reads as follows: "Man is a fallen creature. Though depraved man is nevertheless an image bearer of God." Let us tarry here for a moment. The Union asserts that man is a fallen and depraved creature. Let us now hearken to the Confession. "We believe that God created man out of the dust of the earth, and made and formed him after his own image and likeness, good, righteous and holy, capable in all things to will agreeably to the will of God. But being in honor he understood it not, neither knew his excellency, but wilfully subjected himself to sin, *and consequently to death, and the curse*, giving ear to the words of the devil. For the commandment of life which he had received, he transgressed, and by sin separated himself from God, who was his true life, *having corrupted his whole nature; whereby he made himself liable to corporal and spiritual death.* And being thus become wicked, corrupt and perverse *in all his ways*, he hath lost all his excellent gifts, which he had received from God, and only retained a few remains thereof, which however are sufficient to leave man without excuse; for all the *light which is in us is changed into darkness* as the Scriptures teach . . . . . Art. XV. We believe that, through the disobedience of Adam, original sin is extended to all mankind; *which is a corruption of the whole nature*, and an hereditary disease, wherewith infants themselves are affected, even in their mother's womb, and which produceth in man *all sorts of sin*, being in him as a root thereof; and therefore is *so vile and abominable* in the sight of God, that it is sufficient to condemn all mankind . . . . . ."

We shall now quote from the Canons. Art. 3, 4. "Therefore all men are conceived in sin, and by nature children of wrath, incapable of saving good, prone to evil, *dead in sin and in bondage thereto*, and without the regenerating grace of the Holy Spirit, *they are neither willing nor able to return to God, to reform the depravity of their nature, nor to dispose themselves to reformation.*

These articles emphatically assert (a) that man subjected himself to sin and consequently to *death* and the *curse;* (b) that man has corrupted his *whole* nature; (c) that man is *perverse* and *corrupt in all his ways;* (d) that *all* the light which is in man is *changed into darkness;* (e) that sin produces in man *all* sorts of sin; (f) that man is neither willing nor able to reform the depravity of his nature nor is *he willing to dispose himself to reformation.*

Now let us place along side of these statements what is asserted by the Union, to wit: *"Man is a fallen and depraved creature."* There is a remarkable difference, is there not, between what is asserted by Union and the plain teachings of the confession. The confession maintains that natural man is dead in sin and *totally* depraved. In vain do we search the so-called Specific Principles of the Union for a clause which asserts that the natural man *is dead in sin.* Nor do these *Principles* state that man is *totally* depraved. It is merely asserted that man is *depraved* and *fallen.* A statement of this kind in no wise militates against the semi-pelagian doctrine that man is capable of performing *spiritual* good in virtue of the fact that there is in him a spark of holy life. In other words the semi-pelagian will subscribe to the statement that man is a fallen and depraved creature. The question is to what extent is man depraved. And the answer of the Confession is that man is totally depraved. The Union failed to answer the question at all and contents itself with the mere statement that man is fallen and depraved.

We have maintained all along that the doctrine of total depravity and the theory of common grace are mutually exclusive. The exponents of the theory of common grace, on the other hand, insist that the two go very well together, that the doctrine of common grace is one of the elements constituting the Reformed or Calvinistic system of thought from the very beginning. It was always there, as well as this other doctrine of total depravity. They deny that the presence of the theory of common grace in the theology of the Reformed theologian gives to that theory the appearance as if it were a collection of contradictory statements. It seems, however, that Dr. Bouma (and the group to which he belongs) realizes that, due to the notable addition of the year 1924, his theology lacks unity and harmony. That Dr. Bouma, be it as a schoolman, would dispense with such doctrines as the total depravity of man we interpret as an attempt on his part to restore unity and harmony in his theology.

Principle *c* of the Union's "Specific Principles" further asserts that man, though depraved, is nevertheless an

image-bearer of God and through restraining grace is able to do civil good.

Our Standards teach the very opposite from what principle *c* asserts. See the articles which have already been quoted. And then the eighth question of the catechism reads: "Are we then so corrupt that we are *wholly* incapable of doing *any good*, and inclined to all wickedness? And the answer: "Indeed we are except we are regenerated by the spirit of God."

We are aware of how the exponents of the theory of common grace mutilate this particular question and its answer in the favor of their theory. The word spiritual is inserted and the question is made to read: "Are we wholly incapable of doing any *spiritual* good. Further, the expression "inclined to all evil" is made to apply to the sinners' evil tendencies, volitions, and thoughts at their base, root or source. The issues of the sinful heart reach the circumference of the sinners being, purged. This is Rev. Zwiers solution of the matter. The fact that the opponent must resort to the above tactics in order to maintain himself and his theory ought to set him to thinking. The distinction between "*natural*" and *spiritual* is not found in the Confession. The confession makes mention of but one kind of good, viz., spiritual good. This could be easily proven.

We wish to call attention to another matter. Art. *C* of the *Specific Principles* asserts that depraved man is nevertheless the image-bearer of God. True he is, we agree. Now, article *e* reads thus: "The all-embracing objective of the school is to promote the glory of God; (1) by seeking in humble dependence upon God to equip the pupil for his supreme task, namely, to realize himself as God's image-bearer."

Now this question: "Having once realized the image it bears, what will the child be?" Bear in mind that the image of which this article speaks is lacking in holiness. For it is the image which the natural depraved man bears. Now it is asserted that the all-embracing objective of the Christian school is to realize that depraved image, or rather equip the child to do so. What will be the final product? An educated, trained, developed, hardened sinner. For it must be born in mind that the training is religious. Now a religious training, according to the apostle Paul will harden the depraved image bearer of God. We understand now. According to the Union it is the all-embracing objective of the Christian school to develop the depraved image, the carnal man, the old nature.

Now let us quote that part of the article which remained. It reads thus: "and by seeking in that same dependence upon God to reconstitute the sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres and phases of life." The Union has it that the depraved image, once having realized itself as a depraved image, that is to say, this trained, developed and hardened carnal man, shall now, in that same dependence upon God reconstitute the sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres of life. We never saw so much nonsense packed in one brief paragraph. And Dr. Bouma refers to all this nonsense as so many commendable statements underlying the instruction in our schools.

But perhaps the Union will complain that we are misconstruing its objective. If such be the case it is due to the fact that the Union attaches a different value to the depraved image of God than we do. The distinction "image of God in the wider sense" and "image of God in the narrower sense" is well known. The term "image of God in the narrower sense" is made to apply to the holiness of man while in the state of righteousness, while the expression "image of God in the narrower sense" is a term signifying man's rationality and morality minus holiness. This image is depraved, unholy. It is the carnal man, the old man of sin. This image it is which the author of the "Specific Principles" had in mind when he asserted that man, though depraved, is nevertheless an image bearer of God and that it is the supreme task of the child to realize this image. We maintain that a school whose all-embracing objective it is to equip the child to realize *this image* should not be called Christian. For in that degree that *this* image is realized in that degree is the child's capacities for sinning increased.

I know that Dr. Bouma will object to my interpretation of his objective. He will do so because he attaches a different value to this so-called "image of God in the broader sense" than we do. According to Dr. Bouma and his fellows this image is not totally depraved. It is not accidental that the term "total depravity" is not found in the "Specific Principles." It is the view of the author of these principles that the depraved sinner is not totally depraved. The totally depraved and spiritually dead sinner, revivificated by common grace, is to a degree good, virtuous and noble. The natural, unregenerated child is good material to work with. Properly trained, he would develop into a useful, peace-loving, and law-abiding citizen, with the ambition to reconstitute the sin-perverted world. The phrase "to reconstitute the sin-perverted world" may be substituted by the term "social reformation."

In fine, the "Specific Principles" indicate pretty clearly that our Christian schools must become institutions of Social Reform. The land must be Christianized, that is to say, made nominally Christian. The nominal Christian is the man who does his duty as a father, as a husband and as a citizen. He is the man who never fails to vote—to vote for the best man. He is one who obeys the law, provides for his family, goes to church, especially on Easter Sunday—reads his Bible, is mannerly and refined but who, for all that is, nevertheless, spiritually dead. It is the all-embracing objective of the Union to people the land with such as he (the nominal Christian) is.

In a word, one of two things must be true. Since Dr. Bouma agrees that it is the all-embracing objective of the School to equip the child to realize itself as the bearer of this broader image, it is his view that the child must realize itself as a totally depraved sinner, or it must be

that he fails to regard the unregenerated child as being totally depraved.

What is actually, according to Scripture, the supreme task of the child? Says Jesus: "Ye are the salt of the earth; but if the salt shall have lost its savor, wherewith shall it be salted? It is thenceforth good for nothing, but to be cast out, and to be trodden under foot by men. Ye are the light of the world. A city that is set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle, and put it under a bushel, but on a candlestick; and it giveth unto all that are in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good works, and glorify your Father which is in heaven." Matt. 5:13-18. "Whosoever shall confess me before men, him shall the Son of man confess before the angels of God." Luke 12:8. "That ye put off concerning the former conversations the old man, which is corrupt according to the deceitful lusts; And be renewed in the spirit of your mind; And that ye put on the new men, which after God is created in righteousness and true holiness." Ephesians 4:22-24.

Let us attend to the last scripture first. The new man must be put on. That is to say, it is the supreme task of man (including the child) to realize himself as a new man, a new creature, which after God is created in righteousness and true holiness. As a new creature, he shall let his light shine and be the salt of the earth, confess the name of his Christ and witness for the truth. This, according to Scripture, is the supreme task of the child. True it is that only those born of God who can and will perform this task. This does not exclude the development of one's natural gifts and talents. But the great message of Scripture is that one's natural gifts and talents must be purged by the blood of Christ. The development of uncleansed talents and powers only increases the depraved sinner's capacities for sinning.

What should be the all-embracing objective of the Christian school? Scripture has the answer. "Train up the child in the way he should go" (Proverbs 22:6). Why did not the author of the Specific Principles draw from Scripture when defining the supreme task of the child? There is a reason. If it is the supreme task of man to realize himself as one who has been regenerated and sanctified by the Spirit of God it follows that the sole reason for the existence of the Christian school is the elect of God. And a school whose all-embracing objective it is to equip the child for this task is not the kind of a school to which the great majority of parents would send their children, that is to say providing the school would actually equip the child with what it needs to perform its task aright. Such a school should be based on a platform constituted of elements obnoxious to the great majority of men. The masses would pass this school by.

Now the members of the Union are big men with big ideas bent on doing big things. They are planning on reconstituting the sin-perverted world. Let me say that these men are planning on doing things which the Lord God does not want to do. The world, says the apostle John, passeth away and the lust thereof. John 4:17. This world, which shall pass away, the members of the Union and Dr. Bouma are bent on reconstituting. It stands to reason that they will never succeed. For God refuses to build their city. It is not Scripture which furnished these men with this objective, but Dr. A. Kuyper.

Planning on reconstituting the sin-perverted world the pedagogue of the Christian school must reach the masses, or rather, the children of the masses. Non-orthodox groups must approve of our school and be willing to place their children under the tutelage of our pedagogues. The members of the Union realize that if they hope to achieve their aim, they shall have to eliminate from the platform upon which our school rests such elements as are disgusting to those groups whose co-operation is sought. An examination of the "Specific Principles" indicates that this has been done. But a school with such a platform will not be equipping the child with what it needs to perform the task assigned to it by God, viz., to confess the name of Christ, to let shine its light, to witness for the truth and to realize itself as one born of God. But this is neither the objective of the members of the Union. The all-embracing objective of the school is to equip the child with what it needs to realize itself as a depraved sinner, in order that the child, having come to itself may reconstitute the sin-perverted world. This being the objective most any platform will do. This having been accomplished the Union will at once have made a beginning of getting rid of certain objectional truths—those truths responsible for the distinctive character of our reformed creed. Dr. Bouma realizes that his first move must be to *wean the child away* from our creed. This having been accomplished, the rest is easy. For that child is the future elder, minister of the gospel. That child of today is the delegate to classis and to synod of tomorrow.

(To be continued)

G. M. O.

THANKSGIVING PROGRAM

The Girls' Society of the First Protesting Chr. Reformed Church, Grand Rapids, Mich., expects to render a program on Thanksgiving Evening, November 25, at 7:00 P. M., at the church on corner Franklin St. and Fuller Ave.

A short miscellaneous program will be given after which the Rev. H. Hoeksema will speak on

"THE PRESENT DAY YOUTH."

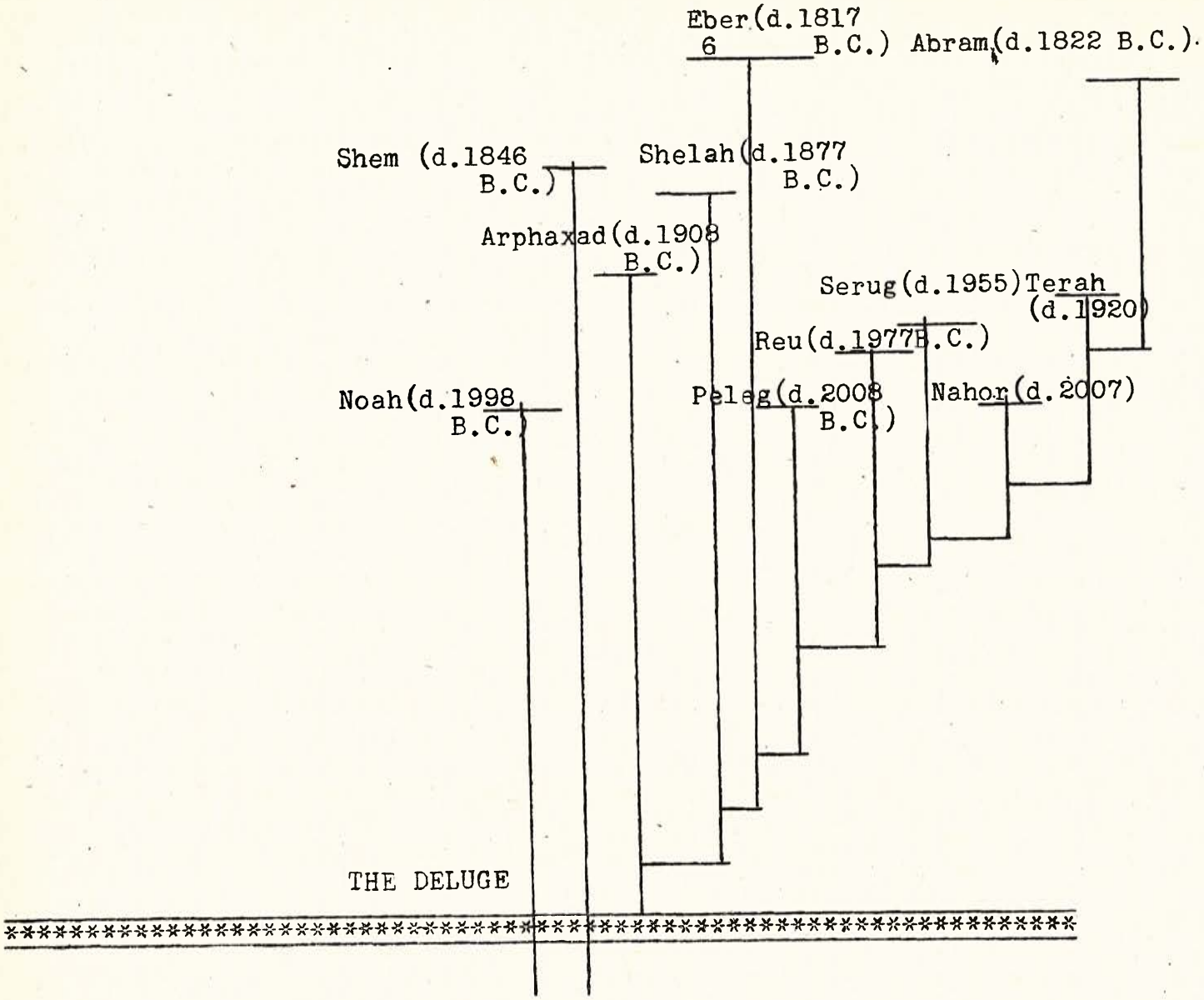
This will be instructive as well as entertaining for both young and old.

KENNISGEVING

Donderdagavond, 18 Nov. 1926, des avonds om 7:45, hoopt Ds. H. Danhof van Kalamazoo, eene rede te houden in de Prot. Chr. Ref. Church aan Roosevelt Ave., nabij Grandville Ave., over het volgende onderwerp: "Zintuigelijk Waarneembaar en Zinnebeeldig."

Komt, hoort en weest overtuigd!

DE COMMISSIE.

IN THE LINE OF SHEM

For a while we departed from our discussion of the historical line of the development of the covenant of God, in order to prove the truth of our contention, that the Covenant, God established with Noah before as well as after the flood, is nothing but a phase, an historical manifestation of *the* Covenant of Grace, which God establishes with His people in Christ. We showed by quoting from and referring to well-known Reformed writers of the past, that we are in good company and that there is no aberration from the historical line of Reformed theology in this contention. Certainly did Dr. Kuyper depart from that historical line, when he proposed the view, that in this covenant with Noah, God entered into a relation of friendship with all men, with sinners as such, outside of Jesus Christ. We further showed from the narrative in Genesis, that the Covenant is established with Noah and his sons and their seed, not as the progenitors and representatives of the whole human race, but as the remnant of the predeluvian Church and as the representatives of the Church of the future. We also argued from the very idea of God's covenant and contended that it is contrary to Scripture to maintain that God can enter into a covenant-relation of friendship with the naked world outside of Christ. He can have no communion with sin. And lastly we showed that there is no trace of such a friendship of God to the reprobate ungodly, since all of Scripture teaches that God hates the workers of iniquity and prepares them for the day of final vengeance even through the things they receive in this present time as means.

We will now resume our discussion of the historical line of development from the time of the deluge. In the drawing above we prepared a rough sketch of the period from Noah to Abram on the basis of the ages of the post-deluvian patriarchs as recorded in Gen. 11. And we have indicated the date of their death. If we study that sketch we will be able to notice some remarkable facts.

First of all we may notice, of course, that there is a marked decrease in the number of years. This diminishing of the number of years in men's lives did not entirely take place gradually but especially at two different points

of time of great historical significance. There is first a marked decrease of a few hundred years immediately after the flood. Noah, who was six hundred years old when the flood came and who, therefore, still belongs largely to the period before the deluge, still lives more than nine centuries. But Shem, who was born one hundred years before the flood dies at the age of six hundred years. And this number drops immediately to about four hundred years in the case of those that were born after the flood. Arphachsad lived but four hundred and thirty-eight years; Shelah four hundred and thirty-three; Eber four hundred and sixty-four years. Then, after Eber, in the days of Peleg there is another noticeable drop of some two hundred years, for Peleg reaches the age of two hundred and thirty-nine years; the same age is recorded of Reu; Serug's life was shorter still by nine years; while Nahor, the grandfather of Abram, dies at the age of one hundred and forty-eight years, and Terah, Abram's father, again passes the two hundred mark. Twice, therefore, we notice a rather sudden drop in the number of years in men's lives. The first follows immediately upon the flood, the second comes in the days of Peleg and "in his days the earth was divided" (Gen. 10:25). Of course, there is more than mere coincidence in these facts. There can be no question that after the flood the earth showed a considerably different aspect than before; and there must have been marked changes with regard to the earth's surface, the seas and rivers and oceans, the seasons and the climate; and hence also in the mode of living of men. Exactly how we must conceive of this change we know not, since Scripture does not definitely inform us. Certain it seems, that after the flood there was considerably more dry land than before, the first world was standing out of the water and in the midst of water, and by means of this that world was then overflowed (II Pet. 3:5, 6). Certain it is also, that the deluge was effected not only by rains from above, but also by the opening of the fountains of the deep, something which most probably signifies, that the Lord at the time of the deluge raised the very bottom of ocean and sea, at once flooding the dry land and creating new continents. In this way we would also explain the beginning of the rainbow. It is not at all necessary to assume that the bow in the clouds also existed before the flood. If the first world was standing out of the water and in the midst of the water, and if, what we read in Gen. 2:5, 6 is conceived of as the prevailing condition of the climate before the deluge, namely, that the Lord God did not cause it to rain, but let a mist arise from the earth to water the ground, we can easily understand, that the appearance of the bow in the clouds actually dates from the time immediately after the flood. However this may be, all these things, as well as the announcement of the regular succession of harvest and sowing and of the seasons, plainly indicate that the second world was considerably different from the first. And it is also evident, that this change in nature must somehow be linked up with the first decrease in the number of years of the life of man. The same is true with regard to the division of the human race, after the building of the tower of Babel. In the first place, we may easily surmise, that this separation implied far more than a mere change of tongue into different languages. At the time of the building of Babel's tower we have undoubtedly the first beginning of the development of the human family into different races. This beginning was caused forcibly, by an act of God from heaven. He made an incision. He forcibly bent the different branches of the organism apart. This must have implied a change in the physical and psychological makeup of men as well as, where different tribes spread into different parts of the earth, a change in their mode of living. And the result seems to have been that the physical organism was weakened, and men revealed less power to resist the elements that inevitably draw them back into the dust.

There is, therefore, in this diminishing of the number of years of man's life no act or operation of grace. It is a curious thing, indeed, and only one of the many paradoxes of which the book is full, that in his *De Gemeene Gratie* Dr. Kuyper first argues that the longevity of men before the flood must be explained as a matter of common grace. Had grace not entered upon the scene of history, common grace, man could not have had physical existence, says Kuyper. He would have died before the tree of life, or he would have been annihilated, or he would have descended into hell, whatever you prefer, but certain it is, that without common grace man would not have been, the first man would also have been the last. And now, he not only lives, but what is more he lives for centuries, a sign that he possessed great physical strength, a proof of abundant common grace. Or, if you do not wish to see the first Adam die in paradise, you may grant him a few years, perhaps, he might have developed into a few families without this operation of common grace, but after that he certainly would have succumbed to the power of disease and death: "Doch zie hier nu ook de gemeene gratie. Ware die ook wat het lichaam aangaat niet ingetreden, zoo spreekt het vanzelf, dat deze vreeselijke macht van ziekte en dood, zoo al niet terstond, dan toch kort daarop, aan het lichamelijk bestaan van den mensch een einde zou hebben gemaakt, vooral toen heel het geslacht nog slechts uit enkele personen bestond. Doch zoo geschiedt het niet. Integendeel, ook wat het lichaam betreft, treedt er een genade tusschenbeide, die de booze werking van de gevolgen der zonde stuit. Aan den eersten mensch wordt niet alleen levensverlenging, maar zelfs een levenswerking van eeuwen geschonken, en dat velen gepoogd hebben, die lange levens der oudvaderen weg te cijferen, is alleen wijl zij de groote genade niet verstonden, die in het rekken van het leven der oudvaderen, niet enkel voor henzelven, maar voor heel ons geslacht gelegen was" (Gem. Gratie, I:259). It is, of course curious that Kuyper in this connection speaks at least of a few families that would have existed without common grace, and that would have succumbed to disease and death; while he assures us otherwise, that without the operation of this common grace the human race

would have disappeared somehow with the first Adam, and, in that case, there would have been no further disease and death. But in this connection the author is in need of the powers of disease and death and, therefore, of a few families at least. Hence, he just lets them appear; he grants that they might have been, even without the operation of common grace. This we note only in passing. We want to call attention to the fact, that the longevity of the predeluvian patriarchs is presented as a matter of common grace. But later in the work, when he speaks of the conditions of men after the flood the author gets into trouble. For, it is his view, that there was a more abundant dispensation and operation of this common grace after the flood than before. But now the question arises: How to explain the decrease in the number of years of the life of men in the light of the fact, that there was a greater abundance of common grace? Before the flood the long ages of men were explained as a sign of abundant grace. The longer men lived on the earth the more of this common grace they received. And now it must be shown, that it is also true, that the sooner they die the more of this common grace they have! Kuyper knows a way: "De gemeene gratie heeft in haar eerste periode (van Adam tot Noach) een sterke uitwerking op het *lichamelijk* bestaan van den mensch gehad, gepaard aan een minder sterke werking op *geestelijk* gebied. Iets wat blijkt uit het feit, dat de levensduur bij het eerste geslacht minstens *achtmaal langer* was dan thans. Dit nu wijst voor de periode vóór den zondvloed op een sterker tegengegaan van de werking des doods in 's menschen lichamelijk bestaan, gelijk bevestigd wordt door Genesis 6:4, waar we lezen, dat er in die dagen 'reuzen op de aarde waren, geweldigen, die van ouds geweest zijn, mannen van naam.' Thans is dit niet meer zoo en terstond na den zondvloed ziet ge den levensduur van ons geslacht bijna op de tegenwoordige maat dalen. In ander verband komen we op dit punt terug. Doch hier zij reeds opgemerkt, dat sterking van onze *lichamelijke* kracht tegen den dood in omgekeerde verhouding staat tot de sterking van onze geestelijke kracht tegen den *geestelijken* dood.... Men zegge dus niet, dat de 'gemeene gratie' in dit opzicht aan het voor-Noachietisch geslacht *milder* is toebedeeld. De zaak staat omgekeerd. De inkrimping van onzen levensduur is *meerdere* genade" (Idem, pp. 275-276). Of course, all this is philosophy without the merest item of proof for it in the Word of God. But at any rate, it is evident, that the theory of common grace is very elastic and it can be employed to prove most anything you desire. If you desire to explain the long lives of the predeluvian peoples, you simply have to assert that it was restraining grace that held in check the power of disease and death; because of much common grace the people lived so long before the flood. If on the other hand, it is your purpose to throw light upon the decrease in the length of men's lives after the flood, it will fit too, for you explain that the diminishing of physical strength operated favorably upon the spiritual life of men. It was common grace that people died so soon after the flood.

It is evident, that there is no need to explain either the longevity before the flood or the shorter lives after the flood from any sort of grace whatever. There was simply a different operation of the Providence of God, working thru different causes, after the deluge. It is evident, that the fast development of the human race which characterized the period before the flood could not continue. God had assured Noah that no such catastrophe as had come upon the world in the flood, would ever occur again. A long period of development lay before the race according to the counsel of God. And it is entirely in harmony with this purpose of God, that the development of the race is led into different channels. For the development of sin is not restrained, but keeps pace with the organic development of the race. If the long lives of the predeluvian tribes, therefore, had been conducive to their fast development in sin and their becoming ripe for judgment in a short time, after the flood this is changed, and the development and process of ripening for the day of final judgment is stretched over a longer period. Many causes co-operated unto that end. And one of the causes is the decrease in the length of man's life. By a different operation of His Providence in a world that had considerably changed thru the flood, God alters the process of development. But still the process is organic and still sin follows that organic development of the race.

Another fact, that draws our attention as we study the drawing above, is that in those days, when as yet there was no written Word of God, the tradition of God's dealings with His people and with the world could easily be preserved orally from generation to generation. Even though the length of men's lives diminished in that period, the fact remains that Noah still lived when Abram was born, and that Shem lived for a hundred and fifty years after the birth of the father of believers, that is, he is still living when Isaac is married. There was therefore, a practically direct and first-hand tradition of the flood and an almost direct tradition of creation and the fall in Abram's days. This is significant. There was as yet no written revelation, no inspired record of what God had accomplished for and promised to His covenant-people in the past. There certainly was revelation. God spoke to His people. He revealed Himself to Noah and His sons, and He spake with Abram as a friend with his friend. And although Scripture does not inform us, we may surmise that the Lord spoke with and revealed Himself to others of His children in the days when the written Word was not yet. But revelation could not be preserved except thru the medium of oral communication from generation to generation. And it will easily be seen that the value and reliability of this medium was greatly increased by the fact that Shem could directly tell the story of the flood and of God's covenant even to the tenth and eleventh generation after Noah.

Closely related to the preceding stands this other fact, which a glance at the drawing will immediately reveal to us, that Abram was by no means the sole believer and

faithful worshipper of Jehovah left when he was called out of Ur of the Chaldees and, later, out of Haran. Thus it is often presented. Abram was called out of Ur in order that the true religion might be preserved. All the world had turned again to idolatry. There were no people of God left in the earth. Even Abram's family had departed from the service of the true God and were bowing before idols. Conditions were once more as they were at the time of the flood. And now, in order to keep him from the contamination of such an idolatrous world, Abram is called out of that world and is set apart, a stranger in the earth, in order that thru him the Lord might preserve the knowledge of His Name. And the basis for this view is presumably found in Joshua 24:2: "Your fathers dwelt of old time beyond the river, even Terah, the father of Abraham, and the father of Nahor; and they served other gods." But this presentation of the matter is not quite true and does not square with the plain facts, as they are recorded in Scripture. It is true, that Terah, the father of Abram was an idolater. But it is no less true, that Terah was of the ninth generation after Noah, and that alongside of this ninth generation there were still living a large number of the older generations that knew Jehovah and served Him. Let us consider that besides Terah there were, at the time of Abram's birth, still living the following patriarchs that are mentioned by name in the Word of God: Noah, Shem, Arphachsad, Selah, Eber, Reu, Serug. If we will take a look at the drawing we will notice that of these patriarchs Noah died two years after Abram's birth; Shem was the contemporary of the father of believers for one hundred and fifty years; Arphachsad died at about the time of Ishmael's birth; Selah lived till Isaac was a young man; Eber died four or five years after the death of Abraham, while Reu and Serug died nineteen and forty-one years after the birth of Abraham respectively. Surely, in all these older generations the knowledge of Jehovah and the service of the true God were not wanting. If you add to this, that there were other sons and daughters of these patriarchs, that again had their families (of Shem four other sons are mentioned by name and of Joktan, the son of Eber, thirteen sons are named in Scripture) we certainly will change our conception of the situation. Abram was not called out of an idolatrous world in order to be set apart for his spiritual safety, but he was called out of a community where there were still hundreds of God's children, in order to be a stranger in a strange land. Years afterward, his sons and his son's sons must get themselves wives from that country, whence Abram had been called, and such a beautiful example of a covenant-mother as Rebeccah comes from Mesopotamia. And, therefore, even though the Lord purposes to continue the historical line of the covenant in the family of Abram, never may we present the matter, as if at that time, when Abram was called out of Ur and Haran, he was the only child of God left in the world.

H. H.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Classis Grand Rapids Oost, Nov.-Dec. 1924

(Vervolg van p. 71)

Velen in het kamp onzer tegenstanders hebben uit deze geschiedenis aanleiding genomen om rond te strooien, dat het bij den leeraar van Eastern Ave. eigenlijk niets anders dan stijfkoppigheid was, dat hij zich in dien namiddag van 11 Dec. niet gaf en zich onderwierp aan de eischen der Classis. Toegegeven nog, zoo redeneert men dan, dat de leeraar de Drie Punten niet had kunnen onderteekenen, de belofte af te leggen, dat hij in het publiek het zwijgen zou bewaren over die punten, was toch gemakkelijk genoeg. Hij bleef dan immers voor zich het recht behouden, om gravamina in te dienen bij een volgende Synode en behoefde immers zijn geweten niet te verkrachten. En dat de leeraar zelfs dat weigerde, zie, dat is toch een duidelijk bewijs, dat het geen beginselkwestie bij hem was, maar dat hij eenvoudig den stijven kop er voor zette en niet buigen wilde! En dit alles terwijl de Classis zoo schier alles in het werk stelde om een breuke te voorkomen. De leeraar is toch de oorzaak der breuke. Hij is wel degelijk de scheurmaker.

Welnu, ofschoon we ons niet kunnen voorstellen, dat zulk een argument in allen ernst kan worden gemaakt, zullen we toch duidelijk maken, waarom dit ten eenenmale valsch is. De belofte, om zich het zwijgen te laten opleggen en gravamina in te dienen, was al even onmogelijk als het onderteekenen van de Drie Punten en kwam ook feitelijk op hetzelfde neer. Laat hetgeen hier volgt dit duidelijk maken.

In de eerste plaats kon de leeraar geen gravamina indienen, zonder daardoor toe te stemmen, dat de Drie Punten in de Belijdenis lagen. Wel zou hij hebben kunnen protesteeren tegen de besluiten der Synode van 1924. Immers tegen besluiten eener kerkelijke vergadering protesteert men. Doch een protestant tegen besluiten eener vergadering laat zich in het publiek niet het zwijgen opleggen. Integendeel zal hij alles doen, wat in zijn vermogen is, om aan het kerkelijk publiek, vóór de breedere vergadering samenkomt, waarop zijn protest zal worden behandeld, duidelijk te maken, dat hij het rechte voor heeft. Het zwijgen bewaart een ambtsdrager alleen in verband met het Onderteekeningsformulier. En dit ligt in den aard der zaak. Immers in het Onderteekeningsformulier gaat het niet over protesten tegen Synodale besluiten, maar over gravamina tegen een duidelijk stuk der leer, zooals deze uitgedrukt ligt in de met name genoemde Drie Formulieren van Eenigheid. En omdat de kerken niet kunnen of mogen dulden, dat een ambtsdrager in het publiek de Belijdenis aantast, geen leervrijheid kan toelaten buiten de perken dier Belijdenis, ook zelfs niet voor een tijd, daarom wordt van alle ambtsdragers geëischt, dat ze beloven zullen nimmer in het publiek iets te leeren, dat in conflict is met de Belijdenis. En indien men toch voor eigen geweten in strijd komt met die Belij-

denis, dan zal men beloven daarover in het publiek te zwijgen tot tijd en wijle een breedere vergadering onze bezwaren heeft onderzocht. Zoo loopt alles goed los. Doch in het onderhavige geval was er geen sprake van conflict met de Belijdenis. Niet alleen, dat de leeraar in zijn hart geen strijd met de Belijdenis gevoelde, maar ook lag daar immers een Synodaal besluit, dat hem in harmonie verklaarde met de waarheid zooals die in die Belijdenis lag uitgedrukt. Er kon dus geen sprake zijn van een gravamen in te dienen. En daarom kon het ook nooit van hem geëischt worden, dat hij zou zwijgen in betrekking tot de Drie Punten. Er lagen Synodale besluiten. Tegen die Synodale besluiten wilde de leeraar beslist protesteeren. Hij wilde dat doen op een volgende Synode, zeer zeker. Maar hij wilde dat ook doen in het publiek. En dit was zijn goed recht. Toch den weg opgaan van gravamen en inmiddels te zwijgen, zou zijnerzijds gelijk zijn met toe te stemmen, dat de Drie Punten ook Gereformeerde Belijdenis uitmaakten. En dit kon hij niet alleen niet, maar dit liet hem zijn geweten voor God en de kerken ook niet toe.

Doch er is meer. Het moet toch in de tweede plaats ook duidelijk zijn, dat in dit geval de belofte om te zwijgen onmogelijk te houden was. Immers de leeraar zou elken Zondag driemaal voor eigen gemeente moeten optreden, om de waarheid van Gods Woord overeenkomstig de Gereformeerde Belijdenis te prediken. Heeft iemand nu persoonlijk bezwaar tegen de Belijdenis, dan gaat het aan, om tijdelijk persoonlijke opinie te laten binden door die Belijdenis, waaronder hij eens zijn naam zette. Kan hij dat niet, dan verlaat hij als eerlijk man de kerk. Doch hier was het juist andersom. Niet de leeraar was in conflict met de Belijdenis, maar de Drie Punten waren Remonstrantsch. Of, om het met andere woorden te zeggen, de leeraar was niet in conflict met de Belijdenis, maar met de Synodale besluiten, die zelf in strijd waren met de Confessie. Ook gold het hier geen bijzaken, maar wel terdege fundamenteele stukken der Gereformeerde waarheid, zooals de Uitverkiezing en Verwerping en den staat des natuurlijken menschen. Welnu, daardoor was de belofte, om zich stil te houden in betrekking tot de Drie Punten voor den leeraar, die elken Zondag Gereformeerd moest preeken, eenvoudig een onmogelijke, zooals voor ieder duidelijk zal zijn. Hoe zal men toch leeren, dat de Heere alleen Zijn volk zaligen wil, dat Hij van voor de grondlegging der wereld verkoren heeft, terwijl Hij even zoo vast besloten heeft om de anderen niet te zaligen en terzelfder tijd verkondigen, dat in de prediking des Evangelies de Heere allen bedoelt en allen roept en allen zaligen wil? Hoe zal men vasthouden en verkondigen, dat de mensch van nature geheel bedorven is, zoodat hij ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad, dat zijn wegen geheel verkeerd en goddeloos zijn, dat al wat in hem is vijandschap tegen God is; en op hetzelfde moment niet in strijd komen met eene leer, die inhoudt, dat de natuurlijke mensch wel het goede voor God kan doen? Dit is immers totaal onmogelijk. De geschiedenis heeft het na de Synode wel geleerd, hoe vele predikanten aan het knoeien gaan of schier in eigen woorden struikelen op den kansel, als ze den Catechismus op dit punt moeten verklaren en toch trachten in overeenstemming te blijven met de Drie Punten. Welnu, daarom was het den leeraar ook onmogelijk de belofte af te leggen, om zich stil te houden in betrekking tot de Drie Punten tot aan de volgende Synode. Hij had op de Classis die belofte kunnen geven, maar hij kon ook aanstonds voorzien, dat het hem onmogelijk zou wezen haar gestand te doen.

Daar komt dan nog bij, dat hij als leeraar in de Gereformeerde kerken beloofd had om alle ketterijen, die tegen de Belijdenis der kerken streden, te verwerpen en te bestrijden. Ook daarvoor had hij zijn woord gegeven. Ook daarvoor zette hij zijn naam. Nu was het hier wel een gansche Synode, die in bittere vervolgingswoede enkele dwalingen officieel had uitgesproken. In dien zin dwaalde heel de kerk. Doch dat veranderde aan de zaak niets. De Drie Punten zijn ketterijen. Ketterijen op gewichtige stukken der waarheid. En de leeraar was geroepen, om in de eerste plaats in eigen gemeente, maar dan ook voor heel de kerk, die ketterijen te bestrijden en te weerleggen. Dit was niet alleen zijn heilig recht, het was zijn dure roeping. En hij is daaraan ook getrouw gebleven. Had hij echter de belofte afgelegd, om er het zwijgen toe te doen voor een tijd, dan ware hij ontrouw geworden aan zijn eerste belofte en aan de Belijdenis der kerken. Dat mocht hij niet. Dat was met zijn geweten niet in overeenstemming te brengen. Ook daarom was een belofte van stilzwijgen eenvoudig onmogelijk.

We zullen nu maar niet spreken van de practische onmogelijkheid, die mede aan zulk een stap verbonden geweest ware. Immers, door zulk eene belofte te doen zou de leeraar alleen hebben komen te staan. Zijn kerkeraad, die altoos trouw geweest was, was immers reeds ongehoorzaam aan de autoriteit der Classis. Deze zou dus toch zijn afgezet, ook al had de leeraar de belofte van stilzwijgen afgelegd. Immers een belofte van den leeraar kon aan den staat des kerkeraads niets veranderen. Het gevolg zou dan geweest zijn, dat de Classis een poging zou hebben moeten doen, om een nieuwen kerkeraad te verkiezen, dat de gemeente achter den ouden kerkeraad was gaan staan en dat op die wijze, door een belofte van tijdelijk stilzwijgen heel de gemeente zou zijn verwoest. De latere geschiedenis heeft wel geleerd hoe vast aaneen de gemeente stond tegenover de Classis. Zij zag het onrecht en de goddeloosheid voor oogen. Een belofte van stilzwijgen door den leeraar zou haar beschouwing der dingen niet hebben veranderd. Het eenigste gevolg zou zijn geweest, dat ze zonder herder en leeraar gebleven ware. En ook dit mocht niet. Ook om practische redenen was de belofte, die van den leeraar werd geëischt een onmogelijke.

Daarom gaf de leeraar dan ook te kennen, dat hij eens zijn naam gezet had voor de Belijdenis der kerken, dat hij daaraan getrouw wenschte te blijven, dat hij zich ook naar die Belijdenis zou willen laten onderzoeken en beoordeelen, maar dat het hem voorts onmogelijk was

eenige andere belofte te doen in betrekking tot de Drie Punten. De Classis pleitte nog wat. Dr. Meeter prees den leeraar van Eastern Ave. in het publiek om zijn standvastigheid. Velen gingen dien avond naar huis met de gedachte, dat het den volgenden morgen, als de Classis weer samenkwam, nog wel goed zou afloopen en dat men wel niet tot afzetting of schorsing zou durven overgaan. Maar de leeraar van Eastern Ave. ging dien avond huiswaarts met de gedachte in zijn ziel:

"Als de vos zijn passie speelt,
Boer, pas op je ganzen!"

H. H.

VRAGEN

M. G. te P. vraagt:

1. Hoe moeten we Luk. 16:9 en II Cor. 6:14-16 met elkander rijmen?

Antwoord:

In Lukas 6:9 lezen we: "Maakt uzelven vrienden uit den onrechtvaardigen mammon, opdat wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen."

Dit woord komt voor in het verband van de gelijkenis van den onrechtvaardigen rentmeester. Een heer heeft een rentmeester, die niet eerlijk handelt met het goed zijns meesters. De meester kondigt hem aan, dat hij hem uit zijn werk zal ontslaan. De rentmeester, die niet graven kan en zich te bedelen schaamt, besluit zichzelf vrienden te maken, door de schulden van hen die bij zijn meester in het krijt staan, lager aan te schrijven dan ze werkelijk zijn, opdat ze hem straks zullen ontvangen, als hij buiten zijn werkkring zal staan. En de heer prijst den onrechtvaardigen rentmeester, omdat hij wijselijk gehandeld had. Er zijn van deze gelijkenis zeer vele verschillende verklaringen, die we hier niet zullen opsommen. Liever geven we in breede trekken onze eigen verklaring.

a) Het hart van de gelijkenis en de sleutel tot hare verklaring moet ongetwijfeld worden gezocht in het achtste vers van dit hoofdstuk: "Want de kinderen dezer wereld zijn voorzichtiger (wijzer) dan de kinderen des lichts in hun geslacht." De Heiland gebruikt in de gelijkenis dus een voorbeeld van wereldsche voorzichtigheid of praktische wijsheid, als een voorbeeld uit een zeker oogpunt voor de kinderen des lichts. Nu wordt deze wijsheid der kinderen der wereld gekenmerkt:

1. Door eenheid van doel. Ze zoeken de dingen dezer wereld. Daarop zetten ze hun hart. Daarnaar jagen ze. Dat doel houden ze bestendig voor oogen. Zoo deed de rentmeester, zoo deed zijn heer, en zoo deden ook de schuldenaars van dien heer. Ze zochten de dingen dezer wereld en niets anders.

2. Door het gebruiken van alle middelen en krachten, die hen ten dienste staan, om dat doel te bereiken. De rentmeester vraagt naar gebod noch eerbaarheid, als het de vraag geldt om de dingen dezer wereld te verkrijgen. Zoo deed de heer ook; het was althans zijn begin-sel, want hij prijst den onrechtvaardigen rentmeester. En zoo deden ook de vrienden van den rentmeester, de schuldenaars van den heer. Alles, wat hun in den weg zou staan, om de dingen dezer wereld te verkrijgen zetten ze eenvoudig op zij.

b) Nu bedoelt de Heiland natuurlijk niet het zondige doen van dezen rentmeester en van heel deze groep menschen aan Zijne discipelen voor te stellen als navolgenswaardig. Het zijn kinderen der wereld. En ze zijn wijs in hun geslacht en op hunne eigene wijze. Ook bedoelt de Heiland Zijn volk niet te leeren in deze gelijkenis, dat ze ook hun hart op de dingen dezer wereld moeten zetten, of ook zelfs, dat ze moeten zorgen, dat ze hun bescheiden deel krijgen uit het goed dezer wereld. Dit alles zou natuurlijk lijnrecht indruischen tegen alles wat de Heiland overal elders leert en kan dus eenvoudig de bedoeling niet zijn. Neen, doch wel bedoelt de Heiland Zijn volk te leeren, dat gelijk de kinderen der wereld wijs zijn op hun wijze en in hun geslacht, zoo moeten de kinderen des lichts ook wijs zijn in hun geslacht en op hun wijze. Ook hun leven moet dus worden gekenmerkt door:

1. Eenheid van doel. Dat doel is de dingen, die boven zijn. Want zij zijn kinderen des lichts. Hun wijsheid is niet aardsch, maar hemelsch. Ze is niet van beneden, maar van boven. Daarom zoekt ze ook de dingen, die boven zijn. En ze vergadert zich schatten in den hemel. Nu kunnen in formeelen zin de kinderen des lichts hier een voorbeeld nemen aan de kinderen der wereld. Het hart dezer laatsten is immers niet verdeeld. Ze hebben niet allerlei doel. Ze dienen niet twee goden. Ze zoeken niet God en den Mammon, maar den laatste onverdeeld. Het hart der kinderen des lichts is echter niet zoo zelden verdeeld. De dingen dezer wereld zijn hun ook dikwijls een doel, waarnaar ze streven, dat hun gedachten in beslag neemt. Ze trachten dan God en Mammon te dienen. En dat is onmogelijk, zooals de Heiland in ditzelfde verband zegt. Eenheid van streven en doel, moet ook hen kenmerken in het zoeken der dingen, die boven zijn.

2. Door het gebruiken en aanwenden van alle middelen en krachten, die hun ten dienste staan, tot het bereiken van hun doel. De dingen dezer wereld moeten nooit doel worden, maar moeten ondergeschikt worden en blijven aan het dienen van God en het zoeken van den schat in den hemel. Indien we de dingen der wereld zoeken, dan wordt Mammon ook onze God; als we ze ondergeschikt stellen aan het groote doel onzes levens, dan dienen ze ons. Alleen voorzoover ze ons kunnen dienen in het verkrijgen der hemelsche schatten hebben ze waarde. Ze moeten middelen zijn om ons te helpen en te dienen in het zoeken van de stad, die fundamenten heeft. Zoodra ze in den weg staan zouden, moeten ze uit den weg geruimd worden

c) Dit nu is naar onze gedachte de beteekenis van het woord: maakt uzelven vrienden uit den onrechtvaardigen Mammon, opdat wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen. Natuurlijk is het duidelijk, dat de Heiland de beeldspraak van de gelijkenis indraagt in dit woord. De rentmeester in

de gelijkenis zag den dag komen, waarop hij voor zijn meester niet meer zou werken en de middelen, die hij daardoor ontving voor zijn wereldsch leven, hem zouden ontvallen. Zoo ziet ook het kind van God den dag komen, waarop het aardsche hem ontvalt. De rentmeester gebruikt de middelen, die hij bezit, zoolang hij nog zijn werk als rentmeester mag doen, om zich vrienden te maken uit den onrechtvaardigen Mammon, opdat die hem straks zullen ontvangen. Hij bereidt zich een plaats. Zoo moeten ook de kinderen des lichts, door middel ook van hun tegenwoordig rentmeesterschap, door de dingen van het aardsche, het oog houden op den hemel en de plaats in de stad, die fundamenten heeft. De bedoeling van de beeldspraak is dus niet, dat ze zich vrienden moeten maken uit de kinderen dezer wereld. Hoe zouden die hen toch kunnen ontvangen in de eeuwige tabernakelen? Ook is de bedoeling niet, dat ze zich vrienden moeten maken uit de kinderen Gods door den Mammon. Doch de bedoeling is eenvoudig, dat ze door de dingen dezer wereld heen, door wat voor en in de wereld de onrechtvaardige Mammon is, de schatten in den hemel moeten zoeken.

Hiermede is feitelijk ook reeds het bezwaar opgelost van de schijnbare tegenstrijdigheid, die de vrager bemerkt tusschen boven verklaard woord en II Cor. 6:14-16. In dit laatste woord wordt geleerd, dat we geen ander juk zullen aantrekken met de ongeloovigen. We zullen nooit zulke gemeenschap oefenen en zulke verbintenissen sluiten met de wereld, dat we ingaan in de vriendschap der wereld want de vriendschap der wereld is vijandschap tegen God. Licht en duisternis staan antithetisch tegenover elkander en hebben met elkander niets gemeen. Christus en Belial gaan nooit samen. We hebben ons daarom in dien zin af te scheiden en een bijzonder en afgezonderd volk te zijn. Feitelijk wordt in dit laatste Schriftwoord dus hetzelfde geleerd als in het eerst besprokene. Want trekken we wel een ander juk aan met de ongeloovigen, dan worden we dienaars van den Mammon, dan zoeken we ook de wereld, dan is alle eenheid van doel en streven weg en dan jagen we niet naar de stad, die fundamenten heeft.

2. De tweede vraag van denzelfden vrager is ietwat breed gesteld maar komt hierop neer: Hebben de wijzen uit het Oosten eerst bij hun aankomst te Jeruzalem de ster gezien, of zagen ze die reeds in het Oosten?

Antwoord:

We lezen in Matth. 2:2: Zeggende, waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijne ster in het Oosten en zijn gekomen, om Hem te aanbidden."

Opzichzelf zouden deze woorden wel kunnen beteekenen, dat de ster in het Oosten was, toen ze haar zagen voor het eerst. Ze hadden dan de ster in haren opgang gezien. En dit is ook meest waarschijnlijk de beteekenis. "In het Oosten" beteekent dan niet: "toen wij nog in het Oosten waren," maar "de ster in het Oosten," of "de ster in haar opgang."

Toch is er geen kwestie van, dat de wijzen, toen ze nog in het Oosten waren reeds de ster gezien hadden. Immers, ze wijzen op het verschijnen van die wondere ster als eene aanleiding tot hun komst naar Jeruzalem en vertrek uit het Oosten. De geschiedenis is dan ook ongetwijfeld zoo voor te stellen, dat de wijzen eerst, toen ze nog in het Oosten waren, de ster hadden zien verschijnen in haar opgang. Daarna vertrokken ze en zagen de ster op hun reis niet. Maar nadat ze Herodes geraadpleegd hadden en Jeruzalem verlaten verscheen dezelfde ster hun weer, tot hun groote blijdschap. Toen ging ze hun voor naar de plaats, waar Jezus geboren was. Matth. 2:9, 10.

"Een Lezer" uit H. vraagt:

Als we de verzoeking van Jezus als werkelijk beschouwen, veronderstelt deze dan niet, dat Jezus ook zondigen kon?

Deze vraag wordt meermalen gedaan, en wij ontvingen haar ook reeds eerder, doch ze bleef door drukke bezigheden liggen. We willen haar beantwoorden in twee deelen:

1. Kon Jezus zondigen?

2. Als Hij niet zondigen kon, was dan de verzoeking wel meer dan schijn?

Op de eerste vraag antwoorden we zeer beslist ontkennend. Jezus kon niet zondigen. We bedoelen daarmede, dat zijn naturen zoo waren, dat er voor Hem geen mogelijkheid was, dat Hij vallen kon. Wel weten we, dat in den laatsten tijd weer meer dan eens het tegenovergestelde wordt beweerd. Men doet dat vooral op tweeërlei grond. In de eerste plaats beweert men, dat de mogelijkheid van zondigen volgt uit de gesteldheid van Jezus' menschelijke natuur. Hij had immers onze natuur aangenomen, en dat wel uitgenomen de zonde zelf, maar dan toch de natuur zooals Adam die bezat, zooals die uit Adam voortkwam, en dan nog wel verzwakt. Adam had ook geen zondige natuur voor den val, maar wel een natuur, die zondigen kon. Hierop nu antwoorden we, dat deze beschouwing vergeet, dat Jezus niet alleen mensch was, maar ook God. Men scheidt de menschelijke natuur van de goddelijke en vooral van den goddelijken Persoon. Het is waar, dat Jezus, naar Zijn menschelijke natuur ons in alles gelijk geworden was, en dat, als men die natuur scheidt van de goddelijke, men wel tot de conclusie komen moet, dat er ook voor den Heiland mogelijkheid van vallen was. Doch Jezus was geen menschelijk, maar een goddelijk *Persoon*. Hij had twee naturen, doch slechts één Persoon was Hij. De zaak staat dus zoo, dat de *Persoon* des Zoons leefde, dacht, wilde en begeerde in de menschelijke natuur, en dat deze laatste daarin gesteund en op allerlei wijze beinvloed werd door de goddelijke natuur. Nu kan een persoon des menschen, zooals Adam voor den val, wel zondigen in die menschelijke natuur. Doch de Persoon des Zoons kon onmogelijk vallen, ook niet in de menschelijke natuur zooals Hij die bezat.

De tweede grond dien men heeft, voor de bewering dat Jezus wel zondigen kon, is, dat anders de verzoeking slechts schijn was en spel. Ook dit berust op misverstand. Wat was de eigenlijke toeleg in elke verzoeking van Satan, hetzij dat hij rechtstreeks op Jezus aanviel of door middel van menschen? Dit, dat de Satan Jezus bevreesd maakte voor den donkeren weg des lijdens, en Hem een anderen weg, zonder lijden, voorspiegelde. Dit was immers het geval, als hij Hem voorstelt, om door een machtwoord, de dorre en vreeselijke woestijn om te scheppen in een broodvoortbrengende heerlijkheid. Dit was de toeleg, als Hij hem voorstelt, om door een grootsch wonder als de Koning Israels midden onder de schare zich te werpen van de tinne des tempels. Dit was nogmaals de toeleg, als de duivel Hem het koningschap der wereld aanbiedt, zonder lijden, alleen door even te knielen en den Satan te erkennen in aanbidding. Zoo was het met de verzoeking door de schare te Kapernaum, als men Jezus met geweld Koning wil maken. Zoo was het nogmaals, toen Petrus Hem terzijde nam en Hem bezwoer, dat Hij niet lijden moest. De berg der verheerlijking behoort hier niet. Deze heeft een gansch andere beteekenis, dan de traditioneele voorstelling geeft. Doch wel behoort hier ook Gethsemané, met het bepaalde doel, om Jezus van het bange kruis terug te doen schrikken ter elfder ure. Nu was dit alles geen schijn, maar volle werkelijkheid. Jezus kon wel bang worden voor het lijden en is dat ook geweest. Jezus werd wel aangetrokken door een anderen weg, zooals Zijn klaaggebed in Gethsemané duidelijk bewijst. Wat Hem dus uit dit oogpunt werd voorgesteld, afgedacht nu van het zondige element, trok Jezus wel aan. Maar nooit zoo, dat er ook maar voor het kleinst denkbare oogenblik in Jezus' hart de gedachte of de begeerte *kon* opkomen, dat Hij ook aan den gemakkelijker weg de voorkeur zou geven als deze niet was naar het welbehagen des Vaders. De verzoeking was dus bange werkelijkheid. Ze kostte den Heiland ook strijd. Hij heeft zelfs gehoorzaamheid geleerd bij ervaring uit hetgeen Hij heeft geleden. Maar nooit was er in al die verzoeking ook maar eenige mogelijkheid, dat Jezus vallen kon, want de Persoon des Zoons, die in den schoot des Vaders is, werd verzocht gelijk als wij in alles, in de menschelijke natuur. H. H.

IDOLATRY

"Idolatry you cannot find any more gross, any more cruel, than within the area of a mile in New York. Dark minds, from which God is obscured; deluded souls, whose fetish is the dice box or the bottle; apathetic spirits, steeped in sensual abomination, unmoved by a moral ripple, soaking in the swamp of animal vitality. False gods, more hideous, more awful than Moloch or Baal; worshipped with shriek, worshipped with curses, with the hearth-stone for the bloody altar and the drunken husband for the immolating priest, and women and children for the victims."

—Chapin.

NIEUWS UIT DOON, IOWA

23 October 1926.

Waarde vrienden!

Het is al weer eenigen tijd geleden sedert we iets van ons lieten hooren hier uit het Westen. Een der redenen hiervoor is, dat we als landbouwers in een drukken tijd verkeeren en ook is er niet veel veranderd sinds we het laatst schreven.

We mogen zeggen, dat we hier als gemeente recht schik hebben en veel genieten. Iederen Zondag mogen we opgaan onder de zuivere verkondiging van Gods Woord. Weliswaar is het meesttijds nog maar een zoogenaamd stichtelijk woord door onze studenten gesproken, doch daar kunnen we het best mee doen en we hebben niets te klagen. Het is waar, dat het er voor ons op natuurlijk gebied nu juist niet zoo rooskleurig uitzag in de laatste jaren, doch dit is ons op geestelijk gebied ruimschoots vergoed. De gemeente komt iederen Rustdag getrouw op. Ook zijn er velen, die, hoewel ze zich nog niet bij de gemeente hebben aangesloten, toch getrouw bij ons kerken, en die zich ook wel spoedig bij ons aansluiten zullen. Er is dus, onder den zegen des Heeren, ook voor de toekomst wel verwachting. Wij moeten ook niet groeien als een Jona's wonderboom, want dan zijn de takken en bladeren toch niet blijvend en vallen ze spoedig weer af. Wij hebben hier in Doon's gemeente twee catechisatie-klassen, met ongeveer veertig leerlingen, zoodat er werk genoeg is. Des Zondagsavonds houden we Jongeliedenvereeniging, zoodat we dus in de gelegenheid zijn, om ons jonge volk bij elkander te houden, iets dat veel waard is. Wel is ons getal niet groot en zijn we zwak van krachten, maar als we mogen deelen in de gunst onzes Gods, dan is dat meer dan voldoende en hebben we alle reden tot hoop en blijdschap.

Als we er een honderd dollars bij rekenen voor noodige reparatie van ons gebouw, dan heeft ons kerkje thans nog een acht honderd en vijftig dollars schuld en we hopen dat ook te kunnen afbetalen in de toekomst. We nemen deze gelegenheid waar, om onzen hartelijken dank uit te spreken voor de milde gaven, die we mochten ontvangen van de gemeenten Kalamazoo, Fuller Ave., Byron Center, Hope en Waupun. Hartelijk dank, broeders en zusters. De Heere vergelde het ulieden! En Hij zegene ons verder met de keur Zijner zegeningen tot roem en prijs van onzen God en Koning. Ook hebben we nog behoefte om de faculteit onzer school te danken voor de trouwe verzorging met predikbeurten door de studenten, die ten hoogste gewaardeerd worden door heel de gemeente. En nu hopen we veder voort te strijden voor de zaak onzes Gods. Geve Hij ons daartoe slechts genade, om alle kracht daarvoor noodig ook alleen bij Hem te zoeken en Hem alleen te erkennen.

Namens den Kerkeraad der Prot. Chr. Geref.

Kerk te Doon, Iowa.

ONS PROTEST OF BEZWAARSCHRIFT TEGEN DE DRIE PUNTEN

We hebben in de vorige artikelen herhaaldelijk gesproken van ons protest, waardoor Ouderling A. Hirdes en ondergeteekende hunne bezwaren in betrekking tot de Drie Punten de Synode voorlegden. En met dat stuk hebben we kortelijks aangetoond, waarom we zooveel bezwaar hebben tegen de Drie Punten door de Christ. Geref. Kerk aangenomen op de Synode van Kalamazoo. In dat stuk, zooals men merken zal, hebben we Schrift en Belijdenis hoofdzakelijk laten spreken, omdat we duidelijk wilden aantoonen, dat die Drie Punten daarmede in strijd zijn. We zijn dus niet gekomen met eigen inzichten of verklaringen, maar wij hebben Schrift en Belijdenis zelf laten spreken. Vandaar dan ook, dat ons stuk bijna geheel bestaat uit aanhalingen uit Schrift en Belijdenis.

Dat stuk willen we nu in zijn geheel plaatsen, om dan de volgende keer met een enkel verklarend woord dat nog wat toe te lichten; om dan tevens ook te letten op het antwoord dat de Synode ons daarop gaf.

Het volgende is dan een afschrift van ons protest, zooals het door Ouderling A. Hirdes en ondergeteekende is ingediend bij de Synode van Englewood.

Daar ondergeteekende ernstig bezwaar heeft tegen de drie punten, door de Synode aangenomen in betrekking tot de leer der algemeene genade, protesteert hij daar tegen en dringt er tevens bij de Synode op aan om die punten weer te herroepen.

Gronden:

Ze geven geen voldoening, zooals reeds blijkt uit de protesten, die op de vorige Synode daar tegen gericht waren; en verder leiden zij ook tot scheuring en splitsing in de Kerk en tot twist en verdeeldheid in de verschillende gemeenten.

Ze zijn ook niet te rijmen met vele duidelijk uitspraken der Schrift en der Belijdenis.

I. De Synode leert: . . . . "dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Dordtsche Leerregels II, 5, en III, IV, 8 en 9, waar gehandeld wordt van de algemeene aanbieding des Evangelies; . . . . "

Deze stelling houdt in dat God ook aan de verworpenen genade bewijst. En die gedachte is voor ondergeteekende niet te rijmen met de Schrift noch met de Belijdenis, waar zij leeren:

1. Dat God de goddeloozen haat; an dat Hij buiten Christus geen genade bewijst, maar een vertoond Rechter is, die de werkers der ongerechtigheid haat en straft en over hen Zijne grimmigheid uitstort en dat Hij hen bewaard tot den dag des kwaads.

Bewijs uit Schrift en Belijdenis:

Ps. 5:6-7: "Want Gij zijt geen God, die lust heeft aan goddeloosheid; de booze zal bij U niet verkeeren. De onziningen zullen voor Uwe oogen niet bestaan; Gij haat alle werkers der ongerechtigheid. Gij zult de leugensprekers verdoen; van den man des bloeds en des bedrogs heeft de Heere eenen gruwel."

Ps. 11:5: "De Heere proeft den rechtvaardige; maar den goddelooze, en dien, die geweld liefheeft, haat Zijne ziel."

Rom. 9:13: "Gelijk geschreven is: Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat."

Mal. 1:2-4: "Ik heb ulieden liefgehad, zegt de Heere; Maar gij zegt: Waarin hebt Gij ons liefgehad? Was niet Ezau Jakobs broeder? spreekt de Heere; nochtans heb Ik Jakob liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat; en Ik heb zijne bergen gesteld tot eene verwoesting, en zijn erve voor de draken der woestijn. Ofschoon Edom zeide: Wij zijn verarmd, doch wij zullen de woeste plaatsen weder bouwen; alzoo zegt de Heere der heirscharen: Zullen zij bouwen, zoo zal Ik afbreken; en men zal hen noemen: Landpale der goddeloosheid, en een volk, op hetwelk de Heere vergramd is tot in eeuwigheid."

Ps. 2:5 en 9: "Dan zal Hij tot hen spreken in Zijnen toorn, en in Zijne grimmigheid zal Hij hen verschrikken. Gij zult hen verpletteren met eenen ijzeren scepter; Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat."

Spr. 3:32, 33: "Want de afwijker is den Heere een gruwel, maar Zijne verborgenheid is met den oprechte. De vloek des Heeren is in het huis des goddeloozen, maar de woning der rechtvaardigen zal Hij zegenen."

Jes. 57:20, 21: "Doch de goddeloozen zijn als een voortgedrevene zee; want die kan niet rusten, en hare wateren werpen slijk en modder op. De goddeloozen, zegt mijn God, hebben geenen vrede."

Ps. 68:2, 3: "God zal opstaan, Zijne vijanden zullen verstrooid worden, en Zijne haters zullen van Zijn aangezicht vlieden. Gij zult hen verdrijven, gelijk rook verdreven wordt; gelijk was voor het vuur smelt, zullen de goddeloozen vergaan van Gods aangezicht."

Nahum 1:2: "Een ijverig God en een wreker is de Heere, een wreker is de Heere, en zeer grimmig; een wreker is de Heere aan Zijne wederpartijders en Hij behoudt den toorn Zijner vijanden."

Spr. 16:4: "De Heere heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil; ja ook den goddelooze tot den dag des kwaads."

II Pet. 2:4, 9: "Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar, die in de hel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden; . . . Zoo weet de Heere de godzaligen uit de verzoeking te verlossen, en de onrechtvaardigen te bewaren tot den dag des oordeels, om gestraft te worden."

II Pet. 3:7: "Maar de hemelen, die nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, en worden ten vure bewaard tegen den dag des oordeels, en der verderving der goddelooze menschen."

Judas 4: "Want er zijn sommige menschen ingeslopen, die eertijds tot dit oordeel tevoren opgeschreven zijn, goddeloozen, die de genade onzes Gods veranderen in ontuchtigheid, en den eenigen Heerscher, God en onzen Heere Jezus Christus verloochenen."

Cat. Z. 4, Vr. 10: "Wil God zulke ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten?" Antw.: "Neen Hij, geenszins; maar Hij vertoornt zich schrikkelijk beide over de aangeboren en werkelijke zonden, en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwig straffen, gelijk Hij gesproken heeft: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen."

2. Dat de genade alleen in en door Christus ons deel wordt.

Bewijs:

Joh. 1:17: "Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Christus geworden."

Mark. 16:16: "Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden."

Joh. 3:36: "Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem."

Joh. 3:16: "Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."

Rom. 8:32: "Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?"

Joh. 14:6: "Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij."

Joh. 6:44: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage."

Gal. 1:4: "Die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige booze wereld, naar den wil van onzen God en Vader."

Col. 1:13: "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het koninkrijk van den Zoon Zijner liefde."

3. Dat het voor den goddelooze nog geen genade is dat hij uitwendige gaven ontvangt; want, daar hij ze niet recht gebruikt, dienen ze slechts om zijn straf te verzwaren.

Bewijs:

Ps. 73:12, 18: "Ziet, dezen zijn goddeloos; nochtans hebben zij rust in de wereld; zij vermenigvuldigen het vermogen .... Immers Gij zet hen op gladde plaatsen; Gij doet hen vallen in verwoestingen."

Ps. 92:6-8: "O Heere! Hoe groot zijn Uwe werken! zeer diep zijn Uwe gedachten. Een onvernuftig man weet er niet van, en een dwaas verstaat dit niet: Dat de goddeloozen groeien als het kruid, en al de werkers der ongerechtigheid bloeien, opdat zij tot in der eeuwigheid verdelgd worden."

Rom. 9:23: "En of God, willende Zijnen toorn bewijzen, en Zijne macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns, tot het verderf toebereid."

4. Dat het aanbod van het Evangelie nog geen genade is. Want wie dat Evangelie niet aanneemt, die wordt er door verhard, zoodat het hem een reuke des doods ten doode wordt. En van dezulken zegt Jezus ook zelf, dat het Sodom verdraaglijker zal zijn in den dag des oordeels.

Bewijs:

Ex. 7:4; 8:15; 9:7, 12, 35; 10:20, 27; 11:10, waar gesproken wordt van de verharding van Farao's hart toen het woord des Heeren tot hem kwam.

Jes. 6:9, 10: "Toen zeide Hij: Ga henen, en zeg tot dit volk: Hoorende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. Maak het hart dezes volks vet, en maak hunne ooren zwaar, en sluit hunne oogen toe, opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere, en Hij het geneze."

Matth. 13:13-15: "Daarom spreek Ik tot hen door gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien, en hoorende niet hooren, noch ook verstaan. En in hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij hooren, en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien, en geenszins bemerken: Want het hart dezs volks is dik geworden, en zij hebben met de ooren zwaarlijk gehoord, en hunne oogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eeniger tijd met de oogen zouden zien, en met de ooren hooren, en met het hart verstaan, en zich bekeeren, en Ik hen geneze." Zoo ook Mark. 4:12 en Luk. 8:10.

Rom. 9:18: "Zoo ontfermt Hij zich dan, wiens Hij wil, en verhardt, wien Hij wil."

Matth. 10:20-24: "Toen begon Hij de steden, in welke Zijne krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden: Wee u, Chorazin! wee u, Bethsaida! want zoo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en asch bekeerd hebben. Doch Ik zeg u, het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in den dag des oordeels, dan ulieden. En gij, Kapernaum! die tot den hemel zijt verhoogd, gij zult tot de hel toe nedergestooten worden. Want zoo in Sidon die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op den huidigen dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u dat het den lande van Sodom verdragelijker zal zijn in den dag des oordeels dan u."

I Pet. 2:7, 8: "U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots, en eene rots der ergernis; dengenen namelijk, die zich aan het woord stooten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn."

Luk. 2:34: "En Simeon zegende henlieden, en zeide tot Maria, Zijne moeder: Zie, deze wordt gezet tot eenen val en opstanding van velen in Israel, en tot een teeken, dat wedersproken zal worden."

Rom. 9:32b, 33: "Want zij hebben zich gestooten aan den steen des aanstoots; gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion eenen steen des aanstoots, en eene rots der ergernis; en een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden."

II. In het tweede punt leert de Synode: ...."dat God door de algemeene werking Zijns Geestes, zonder het hart te vernieuwen, de zonde in haar onverhinderd doorbreken beteugelt, waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven...."

1. Schrift en Belijdenis leeren wel een beteugeling der zonde, maar die wordt niet toegeschreven aan "de algemeene werking Zijns Geestes," maar aan de Voorzienigheid Gods, die alle dingen insluit, en waaronder dus ook de zonde is begrepen.

a) Bewijs uit de Schrift:

Jes. 45:7: "Ik formeer het licht, en schep de duisternis; Ik maak den vrede, en schep het kwaad; Ik, de Heere, doe al deze dingen."

Gen. 50:20: "Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen mij gedacht; doch God heeft dat ten goede gedacht; opdat Hij deed, gelijk het te dezen dage is, om een groot volk in het leven te behouden."

Jes. 49:9: "Om Mijns Naams wil zal Ik Mijner toorn langer uitstellen, en om Mijns roems wil zal Ik, u ten goede, Mij bedwingen, opdat Ik u niet afhouwe."

Rom. 8:20: "En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn."

Rom. 8:38, 39: "Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomende dingen; noch hoogte, noch diepte, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere."

Job 1:12: "En de Heere zeide tot den Satan: Zie, al wat hij heeft, zij in uwe hand; alleen aan hem strek uwe hand niet uit."

Job 2:6: "En de Heere zeide tot den Satan: Zie, hij is in uwe hand; doch verschoon zijn leven."

Rom. 16:20: "En de God des vredes zal den Satan haast onder uwe voeten verpletteren."

b) Bewijs uit de Confessie:

Cat., Z. 10, 27. Vr. "Wat verstaat gij door de Voorzienigheid Gods?" Antw.: "De almachtige en alomtegenwoordige kracht Gods, door welke Hij hemel en aarde, mitsgaders alle schepselen, gelijk als met Zijne hand nog onderhoudt en alzoo regeert, dat loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijze en drank, gezondheid en krankheid, rijkdom en armoede en alle dingen, niet bij geval, maar van Zijne Vaderlijke hand ons toekomen." Zond. 27, Vr.: "Waartoe dient ons dat wij weten, dat God alles geschapen heeft en nog door Zijne Voorzienigheid onderhoudt?" Antw.: "Dat wij in alle tegenspoed geduldig, in voorspoed dankbaar zijn mogen, en in alles, dat ons nog toekomen kan, een goed toevoorzicht hebben op onzen getrouwen God en Vader, dat ons geen schepsel van Zijne liefde scheiden zal, aangezien alle schepselen alzoo in Zijne hand zijn, dat zij tegen Zijnen wil zich noch roeren, noch bewegen kunnen."

Ned. Gel. Bel., Art. 13: "Wij gelooven, dat die goede God, nadat Hij alle dingen geschapen had, deze niet heeft laten varen, noch aan het geval of fortuin overgegeven, maar ze naar Zijnen heiligen wil alzoo stiert en regeert, dat in deze wereld niets geschiedt zonder Zijne ordinantie; hoewel nochtans God noch auteur is, noch de schuld heeft van de zonde, die er geschiedt. Want Zijne macht en goedheid is zoo groot en onbegrijpelijk, dat Hij zeer wel en rechtvaardiglijk Zijn werk beschikt en doet, ook wanneer de duivelen en goddeloozen onrechtvaardiglijk handelen. En aangaande hetgene Hij doet boven het begrip des menschelijken verstands, datzelve willen wij niet curieuselijk onderzoeken, meer dan ons begrip verdragen kan; maar wij aanbidden met alle ootmoedigheid en eerbied de rechtvaardige oordeelen Gods, die ons verborgen zijn; ons tevreden houdende, dat wij leerjongeren van Christus zijn, om alleen te leeren hetgene Hij ons aanwijst in Zijn woord, zonder deze palen te overtreden. Deze leering geeft ons eenen onuitsprekelijken troost, als wij door haar geleerd worden, dat ons niets bij geval overkomen kan, maar door de beschikking onzes goedertierenen hemelschen Vaders, die voor ons waakt met eene vaderlijke zorg; houdende alle schepselen onder Zijne heerschappij, alzoo dat niet één haar van ons hoofd (want die zijn alle geteld), ook niet één muschken op de aarde vallen kan, zonder den wil onzes Vaders. Waarop wij ons verlaten, wetende, dat Hij de duivelen in toom houdt en alle onze vijanden, die ons, zonder Zijne toelating en wil, niet schaden kunnen. En hierin verwerpen wij de verdoemelijke dwaling der Epicureën, dewelke zeggen, dat zich God nergens mede bemoeit, en alle dingen bij geval laat geschieden."

Ned. Gel. Bel., Art. 36: "Wij geloovende, dat onze goede God, uit oorzaak der verdorvenheid des menschelijken geslachte, Koningen, Prinsen en Overheden verordend heeft; willende, dat de wereld geregeerd worde door wetten en politiën, opdat de ongebondenheid der menschen bedwongen worde en het alles met goede ordinantie onder de menschen toega. Tot dat einde heeft Hij de overheid het zwaard in handen gegeven tot straffe der boozen en bescherming der vromen"....

(Slot volgt.)

D. JONKER.

Door gebrek aan plaatsruimte moesten ook voor dit nummer verschillende artikelen blijven liggen.

DE REDACTIE.